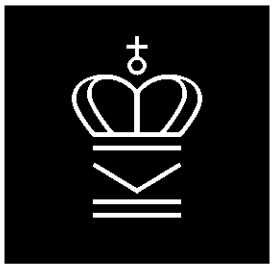

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk

VERDENSKRIGEN 1914-18

8°

0907

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020105020

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

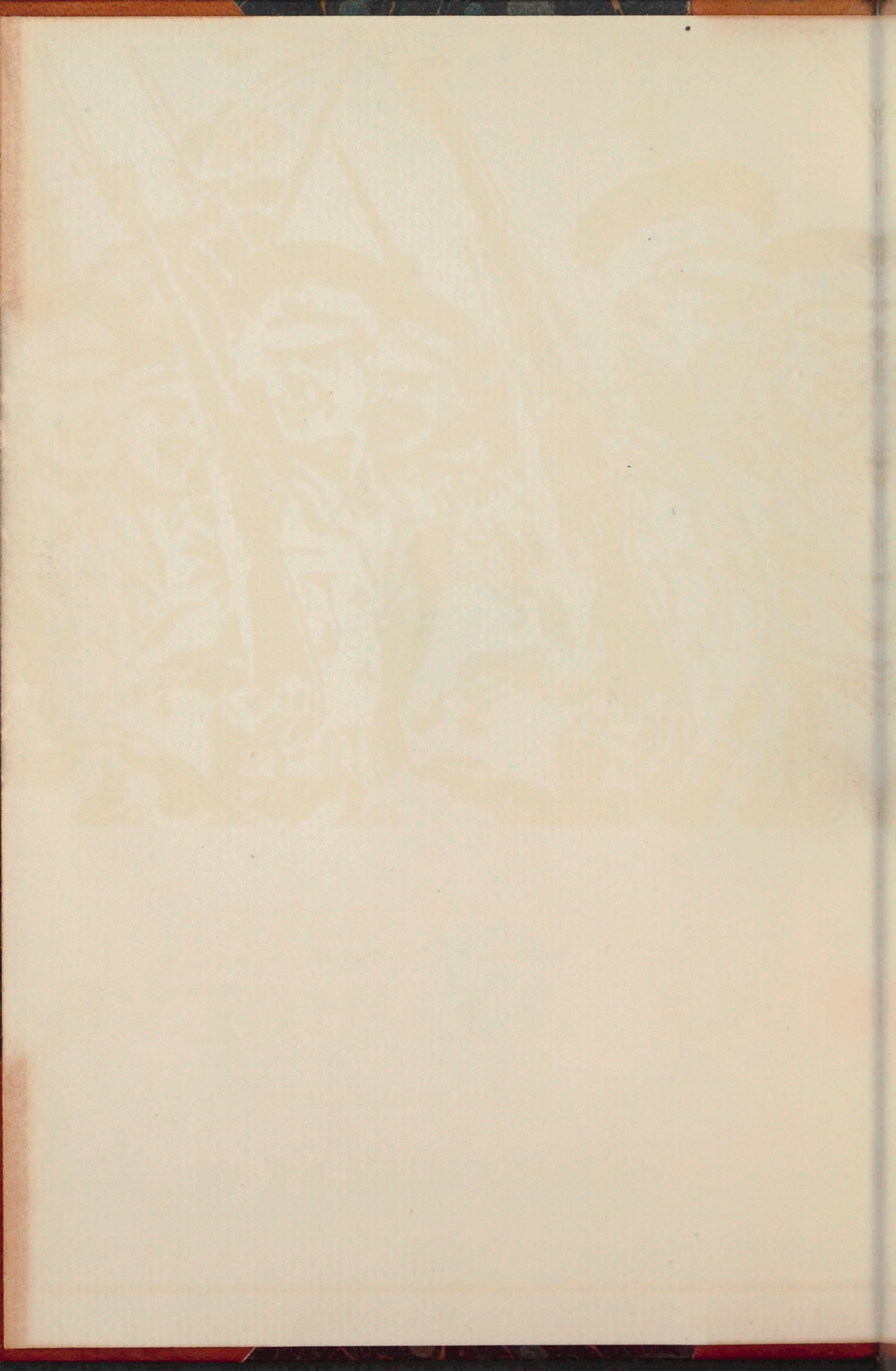

ENGELSKE SOLDATERBREVE

UDGIVNE OG INDLEDEDE

AF

HARALD NIELSEN

Lgis. 92718

GYLDENDALSKE BOGHANDEL · MDCCCCXV

SOLDATERBREVE FRA FRONTERNE

UDGIVNE AF HARALD NIELSEN

ENGELSKE SOLDATERBREVE

ENGELSKE SOLDATERBREVE

UDGIVNE OG INDLEDEDE

AF

HARALD NIELSEN

GYLDENDALSKE BOGHANDEL-NORDISK
FORLAG-KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
MDCCCCXV

KJØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

INDLEDNING

Naar engang Breve og Dagbøger fra denne Krig kan offentliggøres fuldstændigt, vil de frembyde et uhyre og interessant Materiale til Belysning af det, der langt overgaar den Enkeltes Fantasi og Fatteevne. Der vil i dem baade være Bidrag til selve Krigshistorien, til Belysning af de enkelte Kampe og Manøvrers Udførelse, og Stof for Psykologen, der ønsker at se Menneskesjælen under dens højeste Prøvelser. Først og fremmest vil Nationernes egenartede Karakterer, deres Forhaabninger og Ønsker, deres Stemninger og Idealer lægge sig for Dagen.

Foreløbig vil Udbyttet dog ikke blive saa stort, thi meget tør Soldaterne ikke skrive og andet tør eller vil Modtagerne ikke offentliggøre, men der bliver trods Beskæringer og Forbehold tilstrækkeligt tilbage til at give de offentliggjorte Soldaterbreve den størst mulige Værdi som Kildeskrifter til Forstaaelse af det, der foregaar, og det er derfor naturligt, at man herhjemme som andetsteds har Lyst til at samle dem. Et Fortrin har disse Dokumenter forud for alle an-

dre, nemlig Selvoplevelsens. Faar vi end ikke alt at vide, hvad der maaske kunde være at fortælle, saa stammer dog det, vi faar at vide, fra dem, der foreløbig ved bedst Besked — Deltagerne, Øjenvidnerne. Hvem andre skulde vi vende os til med de Spørgsmaal, der sysselsætter vore Sind: hvorledes gaar det til, og hvad føler man i en moderne Krig? Korrespondenterne faar ikke Lov til at komme frem i Skudlinien, Fotograferne først, hist og her, naar Kampen er forbi eller naar den forberedes. De eneste, der ved hvorledes den forløber er dem, der betaler deres Viden med Livet som Indsats. Dem maa man derfor spørge, og de har forsaavidt ogsaa vist sig beredt til at svare.

Men Maaden, hvorpaa de svarer, Arten af det, de opfatter og Evnen til at meddele det, er naturligvis højst forskellig efter Stand og Forudsætninger og — efter Nationalitet.

Foran mig har jeg liggende et Brev fra en tysk Arbejder til hans Principal. Det fortæller ikke om selve Kampen, men om en Morgenvandring i et nordfransk Landskab bag Fronten for at finde den Landsby, der er bestemt til Kvarter. Det er paa mange Maader et ejendommeligt og smukt Vidnesbyrd om et forbavsende og fint udviklet Sjæleliv, men tillige karakteristisk Tysk ved sin lidt ordrige, sværmeriske og sentimentale Naturbegejstring. Stilen røber Klopstocks Landsmand. Læser man engelske Breve igennem vil man forgæves søge efter noget lignende, og kunde fristes til at tro, at det beroede paa manglende Natursans og Uimodtagelighed for Skønhed. Maaske

er dette ogsaa i mange Tilfælde rigtigt, men man kan ikke uden videre være vis paa det. Thi selv hvor Stemningen er til Stede, ytrer den sig saa faamælt, at man er tilbøjelig til at overse den. Den samme engelske Soldat, der her i Bogen ironiserer over dem, der kommer tilbage og fortæller, at de er den sidste af dette eller hint Regiment — hele Resten er faldet, — fortæller om, hvorledes han under et Tilbagetog sprang op paa en Lastbil med Biscuits sammen med nogle andre. „Jeg sagde ikke et Ord, da jeg havde altfor travlt med at beundre Landskabets Skønhed."

Denne Tavshed, hvor Tyskeren vilde have givet sig hen i beundrende Udtryk, denne tørre, ordknappe Bemærkning, hvor han breder sig i Stemninger, er en i høj Grad karakteristisk engelsk Egenskab, der sætter sit Præg paa de Breve, der her oversættes, men to andre Omstændigheder bidrager til yderligere at understrege den. Den ene er, at Brevene udelukkende stammer fra menige Soldater. Man ser hvilken Betydning dette har ved at sammenligne dem med f. Eks. de i „The Times" offentliggjorte Feltbreve, der næsten udelukkende stammer fra Officerer. Heller ikke disse er prægede af nogen uengelsk Snaksomhed eller Lyrik, men „Dannelsen" gør sig gældende i en Tilbøjelighed til at anstille Betragtninger, til mere at fortælle, hvad man synes om det, man har set end til ganske simpelt at fortælle dette uden Tilsætning, saaledes som det sker i de her oversatte, der er blevet samlet af „The Daily Chronicle".

Men denne fuldkomne Saglighed staar endelig og-

saa i Forbindelse med at Brevskriverne er Fagsoldater, mange af dem Veteraner fra tidligere Krige. At de ikke derfor er sløve Lejesvende, men engelske Mænd, der tror paa det, de kæmper for — det giver sig til Kende rundt om i deres Breve, men Krigen er ikke et Brud med alle deres Vaner og Forestillinger, saaledes som for Borgeren, der kaldes til Fronten, det er deres Haandværk, hvis Teknik de er fortrolig med og hvis Fataliteter de er forberedt paa. Denne Ro i Forbindelse med Opfattelsens Ensartethed giver den Bog, der er opstaaet ved saa manges Bidrag, et fuldkomment klassisk Præg, forekommer det mig. Det er virkeligt, som om den havde „digtet sig selv". Det er selve Tommy Atkins, den engelske Soldat, der beretter. De Forskelle, der fremtræder mellem de enkelte Fortællere, giver Tonen det rette Liv, men sprænger ikke den Fællespersonlighed, der omslutter dem.

Klassisk er hans Værk endvidere ved dets fuldkomne Anskuelighed. Dreng og Olding, Bybud og Minister — alle kan de nyde det, thi det er populært og alment tilgængeligt som en Billedbibel. Alt privat er skaaret væk, Reflektioner indlader Tommy Atkins sig ikke paa, og sine Følelser gemmer han mest muligt hos sig selv — tilbage er blevet Kendsgerningerne, hvad han har set og hørt — navnlig det første.

Hvilke Billeder udbreder han ikke for vore Øjne: Angrebet, der tordner frem og brydes mod den klippefaste Modstand, de tre smaa Puslinger, der marscherer henad Landevejen ud mod Kamplinjen, Løjtnan-

ten, der forgæves søger at sprænge Broen — og sig selv — i Luften, Nonnerne, der rene og blide rækker Soldaterne Mad og Drikke, Tyskerne, der overraskes, medens de pokulerer, Uhlanerne, der intet anende ved Kirkegaardshjørnet rider Døden i Møde, Tyskeren, der kæmper med sin Forfølger i Kalkkulen og gaar til Bunds i den, Rytterofficeren, der ligger ensom i den store Allé med et Krucifiks mellem Hænderne og et Kniplingslommetørklæde bredt over Ansigtet. Og med hvilken Skarphed og Tydelighed fremtræder de ikke. Blikket svæver ikke vidt omkring; det retter sig fast mod det Maal, der skal naas eller mod den Angriber, der kommer. Man ser ham sværme frem i Horisonten, nærme sig i strakt Galop, opløse sig fra mange til en, der bliver større og større, indtil Hesten sætter sin Hov paa Fortællerens Fod, saa at han besvimer. Det minder om visse levende Billeder, hvor man paa samme Maade ser den lille Prik vokse, indtil Mand og Hest fylder hele Lærredet tæt inde paa os. Levende Billeder — ja det er netop det de er, disse Brevstumper, et eneste stort levende Billede af Krigen, Glimt i Glimt.

Naar man i gamle Dage vilde indvi de Ukyndige i en Videnskab eller et Haandværk, udgav man et „Vademecum"". Ordret oversat betyder denne Titel „Gaa med mig", d. e. tag mig i Haanden og følg mig, saa skal du selv se, hvorledes det gaar til, hvordan man bærer sig ad. Et saadant „Vademecum" har man her. Gennem det følger man med og ser det altsammen selv: Kampene ved Dag og ved Nat, Pa-

trouilleridt, Flugt, Sejr og Nederlag, Miner, Kanoner og Flyvemaskiner. Man faar at vide, hvordan de spiser, snakker, spøger og beder — hvordan de dør.

De er kort sagt selvskrevne, disse Breve, til at danne Begyndelsen i den Række tilsvarende Samlinger fra forskellige Fronter, som Forlaget kunde ønske at udgive, hvis denne modtages med Interesse. De danner den naturlige Indledning. Gennem dem føres man „in medias res", uden Omsvøb midt ind i de Begivenheder, hvorom alles Tanker kreser.

ENGELSKE SOLDATERBREVE

Barnegraad.

Jeg hørte Graad fra et Hus, der var forladt af sine Beboere, og da jeg gik ind, fandt jeg et spædt Barn, omtrent elleve Maaneder gammel, som laa i sin Natkjole og græd. Jeg tog det lille Væsen med mig. Regnen strømmede ned, og jeg bar det omtrent fem og en halv Mil*). Det skreg hele Tiden og jeg prøvede at holde det skjult for vor Sergeant, men tilsidst sagde han, at jeg jo var nødt til at lægge det fra mig, da vi nok skulde i Ilden, saa lagde jeg det under en Hæk og dækkede det med noget Straa, idet jeg haabede, at der nok vilde komme nogen og finde det og tage sig af det. Det bragte mig til at tænke paa mine egne Børn.

Bombarder STODDARD, Det kgl. Artilleri.

De Døde begraves.

Vi fik Ordre til at begrave de dræbte Tyskere, men de var saa mange, at vi blev stikkende i det, og vi sendte derfor Bud over til dem med Parlamentærflag, om de ikke vilde komme ud af Løbegravene og hjælpe os. De sendte os saa en lille Flok til Hjælp og de var meget venlige. De var

*) Engelske Mil som overalt i Bogen.

velforsynede med Cigarer, som de rimeligvis havde taget i nogle franske Huse og de tilbød os nogle, som vi var glade for.

Menig BRADY, Irske Skytter.

Fransk Kavalleri.

De franske Kavallerister er vidunderlige, skønt vi ikke vil gaa med til at sætte dem over vore egne. De synes ikke at være til at udmatte. De holder sig i Saddelen Dag efter Dag uden Vanskelighed, og er vant til selv at furagere, hvor de kommer frem. Under Kamp opfører de sig storartet. Jeg har set en Haandfuld af dem angribe tyve Gange saa mange Tyskere.

Menig H. HILL, De kongelige irske Dragoner.

Næstekærlighed.

Ikke alle Tyske er grusomme. Ved Aisne havde jeg ligget saaret i mange Timer, da en Tysker kom og forbandt mig under voldsom Skydning. Da han havde gjort mig i Stand var han i Færd med at forsvinde, da han blev truffet af en forvildet Kugle og faldt død om tæt ved mig.

En Menig af „Den sorte Vagt" (d. e. 1ste og anden Bataillon af „De kongelige Ungskotter").

Kendt i London.

Jeg kørte sammen med en Officer i en Automobil til en Landsby for at forbinde nogle saarede Tyskere, omtrent en fyrretyve Stykker. Jeg var i Færd med to Tyskere, der var Brødre og som talte meget godt Engelsk. Den ene sagde: „Hvor har I

i Sinde at sende os hen?“ Jeg svarede, at jeg troede de vilde blive sendt til England, og han sagde: „Det er godt. Jeg haaber det vil blive i Nærheden af Lambeth Walk, for der har jeg en Barberforretning, og saa kan min Kone komme og se til mig.“

Menig FLAXMAN, Sanitetskorpset.

For Næsen af os.

Vi blev taget til Fange i en Skov, hvor jeg blev saaret. Da Skydningen hørte op kom Tyskerne hen til os og tog alt, hvad vi havde. Vi havde faaet udbetalt fem Franks Dagen før, den eneste Lønningsdag vi har haft, medens vi har været her, og de Stoddere tog hele Kagen. Ja de satte sig lige for Næsen af os og fraasede i den Daasemad, de havde taget fra os.

Menig BLISSENDEN af Garde-Grenaderne.

Kanon og Bajonet.

Tyskerne lader til at tro, at man kan fange irske Soldater paa Fluepapir, thi forleden Dag gik de op af deres Dækstillinger og raabte, at vi skulde overgive os og det lidt villigt. Vi spildte ikke mange Ord paa at fortælle dem, at de gjorde klogere i at passe deres egne Sager, men tog vore Bajonetter og gav dem ved Tegn at forstaa, at de kunde komme an, hvis de ønskede noget, men de syntes ikke at have Hastværk med at træffe os. Efter et Øjebliks Pause aabnede de Ild imod os med et Par Maximkanoner, men vi var ikke sene til at sætte Bajonetterne paa og gaa løs paa Kanonerne.

De gør Indtryk af at være ømskindede Fyre, og holder ikke til ret megen haard Medfart med Bajonetten. Vi fik Kanonerne.

Menig E. RYAN, af Munster Skytterne.

Over Skulderen.

De synes ikke om det blanke Staal, disse Tyskere. Efter hinanden kastede jeg tre af dem over Skulderen med Bajonetten og i næste Øjeblik ramte en Shrapnel mit Gevær og sprang. Hvordan jeg slap som jeg gjorde begriber jeg ikke. Alt hvad der skete var, at min Bøsse blev pulveriseret og at Spidsen af Aftrækkeren og de nærmeste to Fingre røg af. Lægerne siger, at det kun er Spidserne, der er væk. Det er godt, da jeg saa har nok tilbage til at fyre Geværet af med og hvis det klikker, er der dette Kast bagover Skulderen, der er mer end nok for Tyskerne.

En skotsk Gardist, ved Mons.

En Afstandsmaaler.

En Maade, Tyskerne bruger til at bestemme Afstanden for deres store Kanoner er at hobe deres Faldne oven paa hverandre, saaledes, at deres Batterier, naar de allierede Tropper rykker frem, kan blive indstillede nøjagtigt.

Menig af Coldstream-Garden.

Falske Signaler.

Vi opdagede, at Tyskerne stadig blæste vore Signaler for at narre os, og en af vore haardeste

Fægtninger fandt netop Sted — jeg kan ikke sige dig hvor, for jeg kender ikke Navnet — fordi Tyskerne blæste Retræte for en af vore fremrykkende Bataillioner, der saa blev angrebet paa det mest morderiske, da den viste sig i spredt Orden paa aaben Mark, i den Tro, at der var kommet Befaling til Tilbagetog. En Overgang lavede det Forvirring i Rækkerne, men det varede ikke længe, saa jog vi Tyskerne paa Flugt med Bajonetten efter de bedste Mønstre. Efter den Tid blev Hornsignaler afskaffet, men Tyskerne fik snart Færten af det og begyndte saa at pille vore ridende Ordonnanser ned. Paa den Maade gik det til, at der var Afdelinger, som aldrig fik deres Ordrer til at gaa tilbage eller frem, og det er Grunden til, at nogle af vore Regimenter blev sprængt.

En irsk Menig.

Med Nød og Næppe.

De Djævle kom ind i Landsbyen og beskyldte de stakkels Folk for at skjule engelske Soldater. Saa satte de Ild paa Husene og jeg kunde se Flammerne komme den Vej, hvor jeg var. Det lykkedes mig at komme ud før der gik Ild i Stakken, men jeg opnaaede kun at rende lige i Armene paa tre Tyskere. De var døddrukne og det tog mig ikke lang Tid at slippe fra dem. Hvis to af dem endnu er i Live, vil deres Mødre ikke kunne genkende dem; men lidt efter blev jeg fanget af to andre. Jeg troede, det var forbi med mig, da den ene af dem blev skudt af en af vore, der laa skjult. Jeg

vidste ikke af, at han var der, og du kan forestille dig mine Følelser, da han kom løbende. Vi slap bort, men vi vilde være bleven gennemhullede, hvis de havde været ædru.

En Husar.

Tag den med Ro.

Jeg gør, som der er bleven mig sagt, jeg gør mig ingen Bekymringer, men tager Tingene som de kommer. Jeg har sovet i Lader, Oplagshuse til Uld, Kinematografer, Spillebanker, Havneskure og undertiden med Stjernerne til Sengetæppe. Kampene har været haarde eller som en Kammerat sagde: „Den er lummervarm". Vi har kæmpet mod Overmagt, undertiden 2000 mod 10,000, men vore Gutter slipper ikke Taget i dem og har bragt Uorden i deres „Masseformationer". Maximkanonerne har mejet dem som Korn, og naar vi angriber med Bajonetten render de som Rotter. De har ingen Pardon at vente af vor „Mob".

Menig BROMFIELD af Ingeniørerne.

Udmattede.

Forleden Dag forfulgte vi en Afdeling Infanterister, og da vi indhentede dem smed de sig ganske simpelt ned og lod os ride over dem. Da vi saa kom tilbage overgav de sig. Nogle af dem var saa udkørte, at de ikke vilde have kunnet løbe fra os, selv om de havde ønsket det, og det samme synes at være Tilfældet med deres Kammerater overalt. Nogle af dem har nu faaet hvad de trænger til af Kamp og Marcheren, og jeg siger ikke noget der-

til, thi de har haft det varmt i Kampene med os, siden Slutningen af August, da de begyndte at feje os ud i Havet.

En Husar.

Kanonføde.

Det Indtryk, vi fik, var, at Tyskerne havde saa mange Soldater parat paa det Punkt, hvor de vilde angribe, at saasnart en Afdeling er udmattet eller deres Mod viser Tegn til at svigte under Ildvirkningen, bliver den beordret tilbage og erstattet af friske Tropper, der er bragt frem i Ildlinjen paa Automobiler og andre Køretøjer. De udslidte Tropper bliver saa ført bort og sandsynligvis ført frem igen, naar de har hvilet sig. Det er en helt ny Maade at slaas paa, men jeg tænker mig, at Tyskerne med Hensyn til vor Geværild ræsonnerer som saa, at det er bedst at holde op medens Legen er god.

En Menig af Manchester Regimentet.

I Adams Kostume.

Jeg blev taget til Fange sammen med Kommandersergeant H. af vor Eskadron. Vi troede ikke, vi nogensinde skulde faa England at se igen, da de lod os trække hver eneste Trevl af, vi havde paa Kroppen for at vi ikke skulde flygte. De blev paa det Tidspunkt haardt presset af vore Tropper. Men midt om Natten stak vi af. Vi slap væk og efter at have spaseret omkring splitternøgen uden saameget som et Figenblad (det syntes en Evighed, men var i Virkeligheden kun et Par Timer) kom

vi ind i en fransk Infanteridivision, og de gav os i en Haandevending Føde og Klæder og viste os Vej.

En menig Dragon.

Hængedynd.

En tysk Opfindelse, der er ny for mig, er de Faldgruber med Hængedynd, de laver foran Løbegravene sædvanligvis ved at lave Ekstraløbegrave en faa Hundrede Fod fra de virkelige, derpaa kaste det løse Ler i dem og overhælde dem med Vand saa at de bliver til Muddergrøfter. En Dag var en Deling fransk Infanteri netop i den smukkeste Fremrykning mod Tyskernes Stilling, da de faldt i saadan en Mose og fik en Regn af Kugler over sig.

Pigtraadshegnene er ti Gange værre end dem vi kender fra Sydafrika. I Almindelighed er de skjult i det høje Græs og man ser dem ikke, inden de snor sig om Benene og river En omkuld.

En menig Skotte.

Nærved —

Jeg var ude med et Austin-Automobil for at konvojere tre Lastautomobiler med Fødemidler til en Kavalleribrigade, da vi blev overfaldet af tysk Kavalleri, der tog alt, hvad jeg havde paa mig, naar jeg lige undtager Klæderne. Alle vore Folk, tretten Mand og en Officer, blev stillet med Ryggen mod en Væg under Bevogtning. Jeg maatte saa vende Automobilet. De satte otte Tyskere indeni og paa Trinet havde jeg en Officer staaende, der holdt en Revolver rettet mod mit Hovede. De

lod mig saa køre en Rekognosceringsrunde i Landsbyerne i to Timer for at finde de britiske Stillinger, hvilke de nu imidlertid ikke fandt, men engang var ganske tæt ved. Da vi kom tilbage igen til samme Sted, blev vi ført ind i Midten af en tysk Linie af Kavalleri omtrent 6000 Mand stærk og taget med op paa en stejl Høj paa en Slags Plateau. Saa snart det blev lyst blev de opdagede af vort Kavalleri og Artilleri, der gjorde kort Proces med dem, men de holdt os midt i Kamplinjen til det sidste, hvorpaa de flygtede og lod os i Stikken.

Menig H. L. SIMMONS fra Addlestone.

Gamle Krikker.

Jeg ser skrækkelig ud. Mine Klæder er i Pjalter. Jeg har tabt alle mine Knapper og det er forfærdelig koldt om Nætterne, men jeg ruller mig sammen og putter mig ind til Hestene for at holde Varmen. Vore Heste er opskræmte og gale af Skræk, men mine to synes at blive lidt mere rolige, naar jeg lægger mig ved Siden af dem om Natten. Hvis jeg forlader dem blot et Par Minuter er de ikke til at berolige. Du vilde dø af Latter, hvis Du saa mig nu; dette skriver jeg paa Hestens Bug. Den er for træt til at rejse sig op, men den sender mig sommetider et forstaaende Blik. Den er min gode Kammerat. Den er hvid og Du skulde vide den Redelighed jeg har haft med at farve den. Jeg gned den ind med en Blanding af Tjære og Mos, og alt det Støv og Snavs, jeg kunde finde, gned jeg den over med. Jeg maa le, naar jeg ser paa

den og Officeren kunde næsten ikke bare sig. Naturligvis kan man altid opdage noget morsomt; ellers var det heller ikke til at holde ud. Støjen er øredøvende. Man kan ikke høre sin Sidemand tale uden at han skraaler En ind i Øret. Det er skrækindjagende, naar Bomberne springer, men min stakkels gamle Krikke ligger her som om den laa i sin Stald derhjemme. Den er dødtræt og det er jeg med, men det er ikke til at faa nogen virkelig Hvile her; det er kun et Pusterum.

Skotsk Dragon.

Sovehjærte.

Tyskerne fyrer løs Dag og Nat og det gavner dem, thi vore Tropper har svært ved at sove under den stadige Kanonade. Skydning af Ens egne paavirker ikke En paa samme Maade, saa at Tyskerne bliver ikke holdt vaagne, hvis vi ikke bombarderer dem. Mænd, der ikke har faaet Søvn er ikke nær saa godt i Stand til at kæmpe Dagen efter, men ikke alle vore bliver holdt vaagne; der er dem der kan sove fra alt.

Kanoner DYSON.

En heldig Fyr.

Mit Kompagni avancerede mod en Skov, i hvilken Tyskerne laa og pillede os ned. Vi laa ned og fyrede paa dem, da der fra Skoven blev raabt: „Hold inde, I fyrer jo paa Jeres egne Landsmænd.“ Der var en, der befalede: „Hold inde med Skydningen“ og det gjorde vi, men saa fik vi en voldsom Salve fra Skoven. Min Sidemand til venstre

fik et Skud gennem Maven og den, der gik til højre for mig, et gennem Hovedet. Det var en Tysker, der havde raabt til os. Saa sprang en Granat lige over Hovedet paa os og et Stykke af den tog et stort Stykke Kød ud af min venstre Side. Jeg er heldig i Betragtning af Omstændighederne.

Menig J. SULLIVAN, Syd Lancashire-Regimentet.

Tysk Skydning.

Vi dræbte en frygtelig Bunke af dem og takket være den Maade, hvorpaa de rykkede frem i tætte Kolonner stod de døde praktisk talt oprejst foran os. De kom imod os, som om de troede, at de ikke havde andet at gøre end at tage en Portion af os, men de blev overraskede ved at opdage, at det kunde de ikke gøre. Tyskerne skød paa maafaa i Tillid til, at Skudene maatte træffe nogen. De havde ikke den samme Chance for at træffe os og forsøgte kun sjældent at tage Sigte paa en bestemt Mand, inden de skød. Jeg skulde tro, at jeg i tre Dage har affyret mellem fem og seks Hundrede Skud og vi spildte ikke noget: ethvert Skud havde Bud efter en bestemt Mand. Menig P. CASE.

Uhlanangreb.

Vi blev angrebet af en tysk Kavalleribrigade — Uhlaner. Vi kom op af Løbegravene og beredte os til at tage imod dem. Jeg satte Bajonetten i den forreste Hest, saa at den kastede sig til højre, saa at Uhlanen faldt af og formodentlig knækkede Halsen, men ikke inden jeg allerede havde hørt Svær-

det suse over Hovedet. Jeg følte mig ikke vel tilmode. Ogsaa den næste Hest tog jeg paa Bajonetten, men den satte Hoven paa min venstre Fod og jeg følte noget imod mit Bryst, der kastede mig til Jorden. Hvad der derefter hændte ved jeg ikke, da jeg var bevidstløs i de følgende seksogtredive Timer."

Sergent GIBSON af Sussex Regimentet.

Hvert Hus et Fort.

Vi stod i Nærheden af en Frugthave og for at faa Tiden til at gaa og slukke vor Tørst var der nogen af os, der plukkede Æbler af Grenene, der hang udover Muren, da Fjenden aabnede Kanon- og Geværild imod os. Vi indtog hurtigt de os tildelte Stillinger og gik frem til Angreb støttet af de irske Skytter, der avancerede langsomt, da deres Opgave var at dække vore Fremstød med deres Geværild. Vort eget Artilleri faldt ind og forøgede den skrækkelige Larm, saa at vi var nær ved at tro, at vi var kommet ned i selve Helvede. Vi naaede hurtigt Landsbyen og fandt Husene besat af Tyskerne i stort Antal. Ethvert Hus var et lille Fort, og Infanteri vedligeholdt en rasende Ild fra Vinduerne og pillede os ned efterhaanden som vi kom frem. I nogle Huse havde de Maskingeværer anbragt i Vinduerne saa at de kunde bestryge den Strækning, over hvilken vi maatte avancere. Oven paa et andet Hus havde de anbragt en større Kanon og nogle af vore Skarpskytter fik Ordre til at pille Mandskabet ned, hvilket de gjorde i Løbet af kort Tid og bragte den til Tavshed. Da Tyskerne

saa det, forsøgte de at sende nyt Mandskab op til at betjene den, men de var udsat for vor Ild, saasnart de kom ud paa Taget, saa at vore Folk pillede dem væk en for en ligesaa hurtig som de viste deres Hoveder. Paa den Maade gik det en Timestid uden at de fik deres Kanon bemandet, thi enhver der forsøgte det blev skudt ned. Saa maatte de opgive det.

En saaret Korporal.

En tapper Flyver.

Vi havde ingen Løbegrave. Alt hvad der var at faa var lidt „Dækning" over Hovedet og nogle Steder var det smaat med det. Støjen var øredøvende og Granaterne sprang hele Tiden rundt om os, undertiden saa nær, at Stumperne flængede vort Tøj. De Granater, der gjorde mest Skade var dog dem, der sprang i Luften. Medens Kampen rasede kunde vi se flere tyske Aeroplaner svæve over os. Deres Opgave var at finde vore Stillinger og saasnart de havde gjort dette kastede de en Slags Krudt ud, som flammede op, naar det faldt, og paa den Maade viste deres Artilleri, hvorhen det skulde rette sin Ild. Der forefaldt en meget mærkelig og spændende Begivenhed under Kampen. En Aeroplan svævede først over vore Linjer og rettede saa Kursen mod Tyskernes. Der blev fyret paa den fra vor Side og da Fjenden opdagede den, forsøgte hans Artilleri ogsaa at skyde den ned. Den kom tilbage i vor Retning stadig heftig beskudt, og du kan forestille dig vor Overraskelse, da den landede midt iblandt os og en ung Franskmand steg ud af

den. Han var bleven sendt op for at udspejde Tyskernes Stilling. Flyvemaskinen var gennemhullet af Kugler, men til Trods herfor gjorde han i Aftenens Løb flere Ture henover de tyske Linier.

Menig R. STOBBIE af Højlænderinfanteriet.

Uventet Angreb.

Vi stod paa en Mark, da Tyskerne pludselig faldt over os som om de faldt ned fra Himlen. Den første Anelse om deres Tilstedeværelse fik vi ved, at et Batteri til højre for os pludselig dundrede løs og hældte Bomber ned i en Klump af os, der stod og ventede paa at komme til ved Floden, der var vort Vandfad. Vi skyndte os at lystre Hornsignalerne og ile til vore Poster, og da vi alle havde faaet vore Vaaben fat kom der en Mængde tysk Kavalleri til Syne til venstre for os. Saasnart de kom indenfor Skudvidde, sendte vi dem en dødbringende Salve, der tømte Sadlerne til højre og venstre, og bragte dem til at sprede sig i alle Retninger. Imidlertid tog deres Artilleri os under stadig tættere Behandling i Fronten og paa højre Flanke og en mørk Sky af Infanteri tonede frem mod Horisonten foran os avancerende i en, i Forhold til hvad de plejer, forholdsvis spredt Orden. Vi aabnede Ilden imod dem og de afgav en udmærket Skive for vore Rifler, der blev godt støttede af vort Artilleri. Ilden fra vore Kanoner var meget virkningsfuld, da de hurtigt var blevet indstillede, og vi kunde se Granater springe til højre

og venstre i Fjendens Rækker. Hist og her begyndte de at vakle og tilsidst tog de Flugten.

En saaret Gardist.

Rytterchok.

Shrapnellerne begyndte at eksplodere rundt om os og Garden maatte holde sig parat til at modtage Kavalleriet, der sneg sig nærmere. Pludselig svang de sig til Hest og kom dundrende ned imod os. „Nu, Gardister!“ var alt hvad den Officer, der havde Kommandoen naaede at sige, men hans Soldater forstod, hvad han mente og tog sig sammen til Dysten. De lavede Karré paa god gammel engelsk Facon, der før har jaget Skræk i europæiske Hære, og de forreste Rækker ventede med Bajonetten, medens de inde fra Karréen fyrede løs paa de fremstormende Ryttere. De kom nærmere og nærmere og Jorden syntes at skælve og gynge under dem. „Støt!“ var alt hvad vor Kaptajn sagde, og han sagde det paa en tør, lavmælt Maade som om det gjaldt om at formane nogle Grønskollinger, der havde lavet Ballade. Hans Folk svarede ikke et Ord, men bed Tænderne sammen. Og saa kom Braget! Staal mødte Staal og der skød Gnister, da Sværd og Bajonet krydsedes. Tyskerne gik ud paa at ride os ned, men de vidste ikke, at det ikke lader sig gøre med britiske Tropper og Garden holdt Stand trods den knusende Vægt af Heste og Ryttere. Det tyske Angreb løb fast og i dette Øjeblik fik de en Salve fra Midten af Karréen, under hvilken de brød sammen og splittedes, hvorpaa de fik en Salve til.

En engelsk Gardist.

Til Storm!

Tyskerne holdt en Stilling paa nogle Højder foran os og deres Infanteri laa i Løbegrave paa Skraaningen nedenunder. Deres Granater begyndte at falde iblandt os. Vi styrtede frem. Vi blev mejede ned, men det var nødvendigt at flytte dem, da Officeren sagde, at de havde været der længe nok. Hvordan de undgik at ramme mig, begriber jeg ikke. Vi naaede frem til omtrent 100 Yard fra deres Løbegrave, da Generalen lod den Befaling gaa ned gennem Rækkerne, at Brigaden skulde sætte Bajonetterne paa og angribe, naar Hornet gav Signal. Det var spændende at ligge og vente paa det Øjeblik. Jeg sagde til mig selv og mange andre gjorde det samme: „Det er sidste Gang, du gaar paa, men du vil kæmpe for dit Liv til det sidste!“ Endelig hørte vi Hornet, og vi styrtede frem. Kammeraterne faldt paa begge Sider af mig. Jeg krummede mig sammen som en Foldekniv. Vi forsøgte at raabe Hurra, men det lignede mere en Stønnen. Kun omtrent Halvdelen af os naaede frem. Da jeg kom hen til deres Løbegrave ligesom tog jeg en Dukkert ned i dem med min Bajonet og borede den gennem Brystet paa en dernede. Vi dræbte og masede en Mængde, men vi opdagede at de havde en Løbegrav, der førte tilbage og at en Del af dem var undsluppet ad den Vej. Vi gjorde Holdt i Løbegravene et Øjeblik for at faa Vejret og trykkede hinanden i Haanden, og jeg sagde: „Efter dette er jeg usaarlig“, og det stolede

jeg paa. Og jeg takkede Gud af mit ganske Hjærte for at mit Liv var blevet sparet.

Menig GRACE af Northhumberland Skytterne.

Gud i Vold.

Lydditgranater, Shrapnels, almindelige Belejringsbomber og alle andre Slags Granater eksploderede rundt om os. Røgen af de afskyelige Lydditgranater var til at faa Kvalme af — vi spyttede gult flere Dage efter. Nogle af Shrapnelkuglerne ramte vore Gutter temmelig slemt, men nogle var uskadelige. En faldt rødglødende ned paa mine Fingre, men Kraften var gaaet af den. Kort efter slog et stort Granatstykke ned i Jorden faa Tommer foran mit Ansigt, hvorpaa det var som om alle Granaterne en efter en slog ned i Jorden et Par Tommer fra mit Hovede og sprøjtede Jord og Sten over mig. Jeg opgav ethvert Haab om nogensinde at se England igen, og det gjorde vi alle. Saa bad jeg imidlertid en kort Bøn og idet jeg trykkede mig saa fladt ned som muligt lykkedes det mig i min Lommebog at skrive til min Søster, hvad jeg antog blev mine sidste Ord. Saa huskede jeg, at jeg havde endnu en halv Cigaret, og fik den tændt og røget netop som min Udkigsmand meldte, at tysk Infanteri avancerede i en Afstand af omtrent 800 Yards. De fik en varm Modtagelse skal I tro. Det tyske Artilleri var i det Øjeblik travlt optaget af at overhælde vort Artilleri med Granater og vi viede det tyske Infanteri hele vor Opmærksomhed. Vore Soldater mejede dem ganske simpelt ned med

Rifler og Maskingeværer. Men stadig strømmede Tyskerne frem i store Bølger. Mine Folk opførte sig beundringsværdigt og tog roligt Sigte hver Gang, indtil Marken foran os var dækket med Rækker og Bunker af tyske døde og saarede.

Sergent J. WILLIAMS af Højlænder-Infanteriet.

Løbske Kanoner.

Hvad der gjorde mest Indtryk paa mig var at se et Batteri under Granatild. Det kørte i fuldt Firspring op til et Sted, der var blevet afmærket med en nummereret Stage af den Officer, der var ansvarlig for Skytsets Postering. I samme Øjeblik det gjorde Holdt, begyndte Tyskerne, der synes at have Afstanden paa en Haarsbredde, at overdænge det med Granater. Hestene blev vilde og begyndte at stejle og slaa bagud i Rædsel. Kuskene holdt igen af alle Livsens Kræfter, men de stakkels Dyr var ikke til at berolige og tilsidst styrtede de afsted over mod de tyske Stillinger med Kanonerne. Kuskene blev paa deres Post og gjorde alt, hvad de kunde for at standse Hestene. Imidlertid var der kommet et nyt Hold Mænd til Stede med friske Heste og galopperede efter dem. De indhentede dem snart og red op paa Siden af dem for at faa Tag i Flygtningene. Det hjalp imidlertid ikke og nu kom de indenfor Skudvidde af flere tyske Kanoner, og Granaterne sprang over Hovedet paa de stakkels Dyr og gjorde dem endnu vildere. Der var ikke anden Udvej end at skyde dem og det lykkedes ogsaa efter nogen Vanskelighed.

Saa gjaldt det om at spænde de døde Heste ud af Seletøjet og lægge det paa de friske, medens Tyskernes Granater sprang rundt om. Det halve Mandskab blev ramt, men de blev paa deres Post og ikke alle de Tyskere, der var, kunde rokke dem af Pletten. Lige da de var i Færd med at faa Kanonerne væk viste der sig en Deling tysk Infanteri paa Skuepladsen, men paa dette Tidspunkt var vor Bataillon bleven allarmeret for at dække Kanonerne, og vi gav Tyskerne saameget som de kunde taale.

En Korporal af Northhamptonshire Regimentet.

En Cameron Højlænder.

Vi trak os tilbage til en Skov og det var her jeg blev gjort ukampdygtig. Jeg blev ramt af et Granatstykke og faldt og troede det var forbi med mig. Granaten havde ramt min Tornister og jeg var ikke kommet det mindste til, men det underlige var, at jeg ikke kunde finde min Tornister; Remmene var revet over. Jeg kom nu paa Benene igen og havde ikke gaaet tyve Yards før jeg fik ligesom et stærkt Slag over venstre Laar med en stor Forhammer. Da jeg saa ned var min Kilt*) blodig og jeg forstod, at jeg var sat ud af Spillet. Jeg prøvede paa at rejse mig men jeg kunde ikke faa mit gamle Ben med mig. Da saa jeg min Chance og greb den. Der kom galopperende en Ammunitionspony og i et desperat Spring greb jeg den. Jeg saa ikke efter Tøjlerne, men fik fat i et

*) Skotternes Skørt.

eller andet og blev trukket med tværs over en aaben Strækning mellem to Skove. Min Gud, hvor det var frygteligt at passere denne aabne Strækning. Fjenden havde hele Dagen ligget paa Lur efter, at vi skulde komme over den. Det var dér, vi havde vore største Tab. Kuglerne faldt tæt som Hagl, Granaterne eksploderede rundt om os og det var værre end Helvede, hvis det er muligt. Nogle faa naaede over, men hvormange kan jeg ikke sige, for da jeg kom saa vidt faldt jeg til Jorden. Den gamle Pony saa jeg ikke mere.

Menig BROOKS af Cameron Højlænderne.

Det kolde Staal.

Vi satte Bajonetterne paa og klatrede op og indtog en Slags Slagorden og styrtede hen til Hækken. Alt hvad vi kunde faa Øje paa var nogle faa fremmedudseende Uniformer en kvart Mil borte. Afsted gik det og en af vore Officerer blev slaaet til Jorden med det samme og mange faldt til højre og venstre. Vi opløftede vort Kampraab og løb imod dem saa hurtigt vi kunde. Endelig naaede vi med et Hyl den Løbegrav, i hvilken de tyske Skytter laa skjult og de fyrede med Bøssepiben lige ind paa os, men ikke en eneste blev fældet. Saa gik vi løs paa dem med Staalet og da Tyskerne stod seks Fod lavere end vi, var deres Chancer ikke gode. Da vi hver havde „besørget“ sin Mand, sprang vi over Løbegraven og gik løs paa de tyske Kanoner. Vi løb som Fanden var i Hælene

paa os, da der pludselig blev fyret paa os med Maskingeværer fra begge Sider saa at vi faldt i Snesevis over hverandre. Officererne gav Ordre til at retirere og vi styrtede tilbage i Løb. Da vi kom til Løbegraven, vi var sprunget over, viste det sig, at vi ikke havde faaet dræbt alle Tyskere i den; der blev skudt paa os, da vi sprang tilbage over den og min Sidekammerat var nær ved at blive spiddet af en Bajonet. Vi kom tilbage og havde ikke faaet meget ud af det. Vi dræbte ganske vist nogle faa Hundrede Tyskere, men vi mistede selv halvandet Hundrede Mand. Tyskerne vil gøre, hvad det skal være for at undgaa det kolde Staal.

En Cameron-Højlænder ved Aisne.

Er dette Døden?

Det var Tusind Gange værre end at være i Helvede. Hele seks Dage laa vi i de samme Løbegrave næsten kun en Arms Længde fra Fjenden. Vi kunde kun stjæle os ud i Nattens Mørke for at faa en Drik Vand. Det regnede hele Tiden, men vi maatte se at gøre det bedste ud af det. Hver Dag var det det samme om igen, Fremgang ved Daggry og om Natten, men hvergang blev vi slaaet tilbage af en frygtelig Overmagt. Hver Gang vi blev tvunget til at gaa tilbage efterlod vi Hundreder af vore Kammerater, døde og saarede. Saa fik vi den samme gamle Kommando: „Tilbage til Skyttegravene". Mine Kammerater faldt stadig ved Siden af mig. Dag efter Dag, og hvert eneste Øjeblik Dagen igennem faldt Tyskernes Granater

rundt om os som Regn. Vi kunde høre, naar de kom gennem Luften, og vi laa trykket ned i Løbegraven og sagde: „Der er igen en, der er gaaet fejl af os“. Men den, der var bestemt for os kom uden at vi hørte det. Der var tretten af os sammen og kun een heldig Djævel slap. Da Slaget kom, troede jeg mit Hoved blev revet af. Jeg faldt paa Knæ og rakte en Arm op og sagde: „Gode Gud, er dette Døden?“ Jeg lagde saa Haanden paa mit Ansigt og mærkede, hvorledes Kødet var sønderflænget, men jeg følte ingen Smerte. Det var som dødt. Jeg krøb langs Kanten af Løbegraven til jeg fandt Regimentslægen. Han lagde ganske simpelt et Stykke Charpi over mit Ansigt og lagde mig under et Træ, da Skydningen var for voldsom til at der kunde anlægges en ordentlig Forbinding. I fem Timer laa jeg og blødte under Træet og de tyske Bomber faldt stadig over os som Regn.

Menig KNEALE af Liverpool Regimentet.

Appetiten ødelagt.

„Det er smukt Vejr for Tyskere“, siger vi, naar det er saa mørkt, at man ikke kan se en Haand for sig, og det var netop i saadan en Nat jeg blev ramt medens jeg stod ved Kanonen. Klokken var omtrent to om Morgenen, da vi hørte stærk Knitren af Geværild oppe fra Højen, hvor vore Forposter var posterede og snart efter var Lejren fuld af Larm og Travlhed fra Soldaterne, der greb til Vaaben. Vi sover altid ved Siden af vore Kanoner for at være forberedt paa alt og i Løbet af fem Mi-

nuter stod vi parate og ventede blot paa at faa Afstanden opgivet. Det fik vi at vide lidt senere og saa begyndte vi at knalde løs alt, hvad vi orkede. Vi fik Øje paa en Masse Tyskere, der sværmede op ad en Skraaning til højre for os for at søge Dækning i en Skov, der laa der, men de vidste ikke, hvad vi vidste. Vi lod et Par Bomber springe iblandt dem, for at live lidt op paa Tingene og holde dem fra at tænke for meget paa „Vaterlandet", men vi maatte være forsigtige for nogle af vore egne var skjult i den Skov. Tyskerne styrtede muntert løs og der hørtes ikke den mindste Lyd fra Skoven, hvor vore Folk laa godt gemt bag fældede Træstammer. Nu begyndte de tyske Søgelys at afsøge hele Horisonten og Luften blev oplyst af eksploderende Granater, saa vi kunde se Tyskerne komme nærmere og nærmere til Skoven. Pludselig blev hele Skovkanten en eneste lang Strime af Ild, da vore Kammerater sendte den ene Salve efter den anden, der flængede igennem deres Rækker. Det kan nok være de blev bragt til at vakle ved denne pludselige og voldsomme Ild og før de havde Tid til at komme sig af Forskrækkelsen var en hel Del af vore Fyre inde paa Livet af dem med Bajonetten. Netop som denne lille Forestilling var i fuld Gang var Tyskerne saa venlige at sende mere Acetylenlys, saa vi kunde se tydeligt. Det ødelagde Tyskernes Appetit til Frokost paa den Del af Slagmarken, skønt der, efter hvad vi senere hørte, ikke er Tvivl om, at det var paa dette Punkt, de haabede at bryde igennem, og de forsvandt hurtigt.

En Kanoner.

»**Erin Go Bragh**«.

Vi er britiske Soldater, og stolte af at kaldes det og stolte af at høre til det store Britiske Rige, men samtidig med at vi gør vor Pligt for Rigets Ære har vi altid i Tankerne ogsaa at kaste Glans over Erins (Irlands) skønne Navn, hvis vi kan det. Vort grønne Flag med Harpen og Hvidkløveren og Ordene „Erin Go Bragh“*) er flosset og falmet, men stadig elsket og tilbedt. Nu jeg taler om dette kære gamle Flag, skal jeg prøve paa at beskrive, hvorledes dette falmede Flag forvandlede et truende Nederlag til en afgørende Sejr ved —, hvor Slagets Skæbne syntes at vakle, da den grusomme Fjende alene ved sin Masse pressede sig frem paa alle afgørende Punkter. Til venstre for os havde vi Munster-Mændene, til højre Leicester-Tropperne og Connaught-Jægerne. De blev alle haardt trængte og var i Begreb med at trække sig tilbage, da pludselig en af vore Kammerater styrtede frem, idet han svingede det gamle grønne Flag og raabte „Erin Go Bragh“. Med bankende Hjærte og fuld af Stolthed og Beundring var jeg Vidne til den mirakuløse Virkning, disse simple Ord frembragte. Med et mægtigt Hurra, der tordnede mod Himlen og overdøvede Slagets Larm styrtede disse Erins haardt trængte Sønner løs paa Fjenden med opplantede Bajonetter. Tyskerne blev bragt i fuldkommen Forvirring ved denne Begivenhedernes Vending netop i det Øjeblik, hvor Sejren syntes vunden, men de fik ikke lang Tid at betænke sig i — — — Tyskerne vendte og flygtede i alle Ret-

*) „Irland til den yderste Dag.“

ninger i fuldkommen Opløsning. Det var Følgen af at den irske Garde saa det grønne Flag og raabte „Erin Go Bragh".

Korporal MICHAEL O'MARA.

Ved Midnat.

En Nat, da det var usædvanligt vaadt og nederdrægtigt Vejr, og nogle af os havde faaet saamange Pukler som nogentid er bleven set paa én Kamels Ryg, lød Samlingssignalet og vi stillede til Parade ved Midnat. Vi stillede, glade over at noget trak os ud af vore elendige Omgivelser. Vi vidste intet om, hvad det gjaldt, da vi marcherede ud i Mørket, men det var os ligemeget, det gav dog altid Varme. Vi trampede omtrent fem Mil møjsommeligt gennem Sumpe og sivende Enge og gjorde saa Holdt i Nærheden af nogle tyske Løbegrave, medens Spejderne gik frem og Resten af Ekspeditionens Styrke blev bragt i Stilling. Netop som det begyndte at krybe i nogle af os paa Grund af den uhyggelige Stilhed, lød der et Riffelskud, hurtigt fulgt af andre, og derefter en hel Salve. Vi kastede os hurtigt ned og stirrede ind i Mørket efter et Maal at sigte efter. Der var intet at se, og saa aabnede deres Artilleri Ilden langs hele Linien. Granaterne sprang ustandseligt over os og Hestene begyndte at gøre sig udtilbens. Nu var imidlertid hele Angrebsstyrken naaet frem og vort Artilleri aabnede Ilden mod de Punkter der skulde angribes. Ordren til Fremrykning blev givet sagte, og vi var parate nok til at rejse os. Nogle af os kom imidlertid ret hurtigt ned igen takket være Tyskernes Ild, men

vi fortsatte Fremrykningen, og paa dette Tidspunkt mistede Tyskerne Afstanden. Vi blev understøttede af en Infanteribrigade, der havde til Opgave at rense en Række Løbegrave til Højre. De fire Battailloner formerede spredt Orden og pressede sig langsomt frem mod deres Maal. Mænd faldt brat og afprikkede Fremmarschen, men i mindre end en halv Time var vore Knøse parate til det Tigerspring, der aldrig forfejler sin Virkning. Tyskerne mødte dem med en voldsom Geværild, da de klatrede op ad den sidste Skraaning, og da de naaede Toppen, blev de angrebet med Bajonetten af den dobbelte Overmagt. Et Sted blev Linjen brudt og vore Knøse trak sig tilbage i nogen Forvirring. Reserven blev sendt frem for at stoppe Hullerne og Fremrykningen begyndte paany. Endnu en Gang var Tyskerne for mange for vore Folk og de blev atter tvunget tilbage. De gjorde et lille Ophold for at hvile sig og begyndte saa igen. De sprang op ad Skraaningen som Vildkatte og gik løs paa Tyskerne, som imidlertid var blevet trætte af Legen. Denne Gang var der ikke Tale om nogen Vigen tilbage, og skønt det var et haardt Stykke Arbejde, blev hele Rækken af Løbegrave renset og Tyskerne sendt paa Flugt.

En Menig af 15de Husarregiment.

En streng Ildprøve.

Jeg var paa Piketvagt, og det var lige ved Midnat, da Lytteposterne kom ind og rapporterede, at der hørtes underlige Lyde langs hele Fronten. I det samme hørte vi Raslen i Buskene tæt ved, og

da vi ikke fik noget Svar paa vore Raab: „Hvem dèr“, skød vi og alarmerede paa den Maade den sovende Lejr. Ud af Buskadset styrtede Fjendens Avantgarde, men vi holdt den i Skak til vi ansaa det for klogt at trække os tilbage til Lejren for at meddele, hvad vi vidste om Fjendens Styrke og Opstilling. Vi regnede, at der var i det mindste et helt tysk Armékorps, støttet af en uendelig Bunke Rytteri, ti Batterier og Hundreder af Maskingeværer. Da vi kom tilbage til Lejren fandt vi alt i den skønneste Orden til Kampen. Folkene stod ved deres Vaaben og skønt nogle af dem bandede forskrækkeligt over at blive forstyrrede i deres Søvn og lovede at Piketvagten, de Kaalhoveder skulde faa med dem at bestille hvis det viste sig at være falsk Allarm, var de parate til at gøre deres Pligt som Mænd. De maatte ikke vente længe paa Tyskerne, der var lige i Hælene paa os. Paa Tilbagevejen havde vi hørt, at vort Artilleri aabnede Ilden og vi saa Granaterne springe langs de tyske Stillinger. I samme Øjeblik aabnede Tyskerne, der syntes at blive klare paa, at deres Overraskelse aldeles ikke var nogen Overraskelse, Ilden med deres Artilleri ned langs hele Fronten, og deres Søgelys flakkede Horisonten rundt som ligesaa mange Lygtemænd. Deres Søgelys var til Gavn for os fordi de satte os i Stand til at danne os et Skøn om deres Styrke, medens de avancerede. Det varede ikke længe inden der ud af det kulsorte Mørke dukkede en Række hvide Ansigter, og en hastig Kommando besvaredes af en Salve lige ind

blandt dem. Den første Linie vaklede et Minut eller to, en Del af den var blæst væk, men Reserverne fyldte Hullerne og Frontlinierne rykkede paany frem uden at tage Hensyn til den Regn af Kugler, vi overøste den med. Omtrent et Hundrede Yards fra vore Løbegrave kastede Tyskernes forreste Række sig fladt ned og satte Bajonetterne paa, medens den anden fyrede over deres Hoveder, og endnu en tredie pressede paa for at fylde de Huller, vor Ild flængede i anden Række. Saa rejste den forreste Række sig, og ogsaa den anden Række satte Bajonetterne paa. Tilsidst stormede de alle frem med Bajonetten og kastede sig over vore Løbegrave. Vi overøste dem med en frygtelig Salve, da de kom stormende, men om det saa havde været alle Djævle i Helvede vilde de ikke have kunnet standse dem. Vore forreste Rækker gav en Smule efter for det voldsomme Angreb og bøjedes en Kende under Vægten af den Masse, der blev slynget mod dem, men det varede kun kort, saa tog vi os sammen, og medens de standsede et Øjeblik for at faa Vejret og slutte Rækkerne til et nyt Angreb, gik vi løs paa dem med Bajonetten og hvirvlede dem ud over Løbegravene og ned ad Skraaningen igen. Det var under dette Anfald, jeg rendte en Bajonet igennem mig, men medens jeg laa paa Jorden og gjorde mit bedste for at glemme Smerten i Glæde over Sejren, saa jeg vore Knøse jage dem over Slagmarken efter alle Kunstens Regler, og af Hurraraabene forstod jeg, at vi var ved at jage dem paa Flugt.

En Sergeant af et Worcester Regiment.

Kvindemod.

De franske Kvinder syntes at mene, at den bedste Kur for Skrapnel eller Geværsaar var en Flaske Vin og et raat Æg. Efter Kampen i Onsdags bragte Kvinderne varme Kartofler og friskt Brød ned i Løbegravene og ud i Kamplinien. Jeg kan forsikre dig, det er de modigste Kvinder, jeg nogensinde har truffet.

Menig FISHER.

Høg over Høg.

En interessant Ting, jeg saa, da Kolonnen var paa Marsch, var en Duel i Luften mellem et fransk og et tysk Aeroplan. Det var vidunderligt at se Franskmanden manøvrere for at komme op over Tyskeren og efter omtrent ti Minutter eller et Kvarter kom Franskmanden øverst og fyrede løs paa Tyskeren med en Revolver. Han saarede ham saa haardt, at han maatte stige ned, og da han blev fundet, var han død. Englænderne begravede Flyveren og brændte Aeroplanet.

Menig af Kent Regimentet.

En heldig Fyr.

Det var et sørgeligt Syn at se Befolkningen flygte fra deres Hjem bærende saa meget med sig som de kunde. Vore Soldater er meget venlige mod dem og giver dem alt, hvad de kan undvære og sommetider mere end det. Jeg saa en ung Kvinde, der prøvede paa at naa nogen Frugt, der hang for højt for hende, og uden at tænke over det, gik jeg hen til hende og gav hende nogle

Pærer, som jeg havde faaet foræret. Hun spiste dem i en Fart, men først kyssede hun mig paa begge Kinder, hvilket morede mine Kammerater, der saa det. Trænkusk J. BRENNAN, Sanitetskorpset.

Tre smaa Puslinger.

I Gaar saa jeg tre smaa Puslinger vandre hen ad den sølede Vej med en lille Trillebør. Da vi saa dem, var vi paa Marsch bort fra Kamplinien for at søge Dækning for en voldsom Regn af Granater, medens de gik i den Retning, vi kom fra.

En Reservist af Bedforshire Regimentet.

I Mørket.

Vi var ikke kommet tre Hundred Yards frem før Tyskerne fyrede paa os. Vi var mellem to Bøndergaarde. Vi var ikke mere end tredive til fyrretyve Yards fra dem og blev dem ikke noget skyldig.

Vi kunde høre de saarede Tyskere stønne og jamre sig og det var frygteligt at høre. Det var mørkt og vi sigtede lavt fordi vi vidste, det var den bedste Maade at ramme dem paa. I det samme blev jeg ramt af et Shrapnelstykke, der gik igennem Kasketskyggen og skrabede Næsen. Det var jo lige ved, men jeg tog ingen Notits af det og blev ved at fyre. Min Sidemand blev skudt, og vor Kaptajn fik et Strejfskud i Hovedet, men blev at kommandere. Et Stykke af min Støvle blev blæst væk og jeg fik et Shrapnelstykke i min højre Skulder og saa følgelig ikke mere af Kampen.

Menig BRAYSHAW af Garden.

I Daggryet.

Jeg fik et Kort og en Besked til Kompagnichefen. Da jeg i Mørket havde fundet Vej til, hvor Forposten skulde have staaet, viste det sig, at han havde trukket sig tilbage. Saa gik jeg i Retning af, hvor jeg saa en Piket, og skimtede dér en Gruppe Mænd. Det var lige paa Nippet til at blive lyst, og jeg mente, at det var en engelsk Officer, jeg saa for mig. Jeg satte Geværet ved Fod og fløjtede. Øjeblikkelig faldt de ned og skød paa mig. Jeg lod mig ligeledes falde for at narre dem og faa dem til at tro, jeg var saaret. Jeg kravlede gennem en stor Turnipsmark, og hørte en almindelig Kamp indledes. Jeg kunde høre Mennesker tale, men ikke højt nok til, at jeg kunde skelne om de var Englændere. Saa rakte jeg min Hue i Vejret paa en Pind og raabte: „Hallo, West Kent.“ Saa blev der skudt i Retning af mig, og da det blev lysere, besluttede jeg, som det bedste, jeg kunde gøre, at styre efter de store Kanoner. Jeg kravlede langs Jorden i omtrent to Timer, og da jeg holdt et kort Hvil, blev jeg ramt i højre Arm.

Korporal DRINKWATER, West Kent Regimentet.

Med Kolben.

Da Natten kom, vidste vi, hvor Tyskerne var og saa krøb vi ud af Løbegravene og ned paa Landevejen. Vi havde aldrig saa snart naaet den, før der lød en Salve. Vi var midt i det og vidste, at nu gjaldt det Tyskerne eller os, saa vi løs paa dem! Under den Kamp, der fulgte tænkte jeg

paa dig og Børnene. Jeg sprang ind paa en Tysker, men om jeg ramte ham eller ikke, husker jeg ikke, for jeg fik et voldsomt Stød over Ribbenene — det maa have været med Bøssekolben. Man taler om at faa Ribbenene knækkede, mine blev det og mere end det. Man troede først, at Saaret stammede fra en Kugle, men heldigvis var det ikke Tilfældet, ellers havde jeg ikke levet og kunnet fortælle Historien. Jeg blev væltet ned i en Løbegrav udgravet til Fælde for os, omtrent otte Fod dyb, men blev halet op igen og ført otte Mil paa Hesteryg.

En Gordon Højlænder.

Klaret den.

Vor sidste Fægtning var den haardeste. Mænd faldt som Korn for Leen. Jeg siger dig, jeg ventede ikke at komme levende fra det. Tyskerne maa have lidt Tab i Tusindvis, men de var ti mod en, saa vi maatte trække os tilbage. Shrapnelgranaterne, Regnen af Bly og Kugler, jeg ser det altsammen for mig nu og jeg var en af de sidste til at forlade Kampladsen. Jeg vil ikke sige mere, kun det, at jeg fik en Kugle gennem det højre Ben, men holdt ud en tyve Yards eller mere endnu. Et stort Granatstykke ramte mig i Nakken og slog mig bevidstløs til Jorden. Jeg kom til mig selv igen, og løb som besat gennem det altsammen og „klarede den.“ Det er utroligt hvor man kan løbe med en Kugle gennem Benet. Jeg har ikke været her ret længe, men nogle af Kammeraterne siger, at de har oplevet mere i de sidste fire Dage end i de tre Aar,

de var i Afrika. Saadan forholder det sig. Naa, jeg er ikke misfornøjet. Jeg er ikke bleven vansiret eller lemlæstet som saa mangen stakkels Fyr, saa lad os bare være glade. Undertiden har vi kæmpet tretten Timer i Træk og sidste Gang — da det gik haardest til — i ti Timer. Jeg vil sove, jeg er dødtræt.

Undersergeant af Yorkshire-Infanteriet.

Farligt Spil.

Vi havde ligget i Løbegravene i to Dage, da vi fangede en tysk Spion. Han talte ligesaa godt Engelsk som jeg og raabte til mig: „Jeg overgiver mig, jeg overgiver mig; tag mig til Fange."

Han blev anbragt i et Hjørne af Løbegravene, syv Fod dybt, og der blev stillet Vagt hos ham. Det varede ikke længe inden han begyndte at snakke løs og fortalte os sin Historie paa en saa tillidsvækkende Maade, at vi troede ham. Han fortalte, at han havde været Overtjener hos Privatfolk i Surrey og Sussex og haft Stilling som Opvarter paa Hoteller i Brighton, Liverpool og Manchester. Han tudbrølede, den Satan, da han trak et Fotografi op af Lommen af en Pige, som han sagde, han vilde gifte sig med, naar Krigen var forbi, hvis han beholdt Liv og Lemmer, og han bad os om ikke at tage det fra ham. Han sagde hun var fra Lancashire og Fyren kunde ogsaa godt nok tale nordengelsk Dialekt — og han læste Brudstykker op af et Brev hun havde skrevet til ham, da han blev indkaldt. Forræderen meddelte os en Mængde fingerede Oplysninger om Tyskerne og

lod som om han blev skruptosset, naar han talte om deres Officerer, som han ikke kunde faa sagt tilstrækkelig meget ondt om. Jeg maa tilstaa, jeg troede Fyren var ærlig og delte mine Rationer med ham, men flere af mine Kammerater nærede Tvivl om det. Han havde været hos os tre Dage, da han tonede rent Flag. Det var bælmørkt og regnede Skomagerdrenge. Han sprang ud af Løbegraven og benede over mod de tyske Løbegrave, men naaede ikke mer end tredive Yards, før han blev ramt. Næste Morgen saa vi ham ligge død, hvor han faldt.

Sappør A. G. HUTTON.

En Barrikade.

Vi havde knapt været fem Minutter indkvarteret i forskellige Huse og faaet Tid til at strække Benene, da en Officer kom løbende og raabte: „Tyskerne er over os; alle Mand ud.“ Vi kom ud med Magasinerne fyldte og Bajonetterne opplantede og ivrige efter at faa en ordentlig Bajonetkamp med dem. Det lader de nemlig til ikke at kunne lide, men der var ingen, de var ikke kommet endnu. Klokken blev 10 om Aftenen, inden de kom. Imidlertid forlod de stakkels Beboere Byen i store Flokke med saamange af deres Sager og Pakkenelliker som de kunde føre med sig, og godt var det for dem, at de kom af Vejen. Det var mørk Nat, da vi tog Stilling i Gaderne og Lamperne lyste kun svagt. Støjen af Gevær- og Kanonild var frygtelig. Vi styrtede til Enden af de forskellige Gader, ad hvilke vore tyske Fjender kunde rykke ind.

Coldstream-Garden og Feltartilleriet rykkede ud for at tage det første Stød, medens vi smed Trøjen og begyndte at bryde Stenbroen op, samle Vogne, kort sagt alt, hvormed vi kunde bygge Barrikade for at holde vor talstærke Fjende tilbage, og det gjorde vi i en Regn af Shrapnels, der faldt rundt om og ramte Husene omkring os, men vi tabte ikke Modet, og naaede derfor, hvad vi vilde.

Menig SPAIN.

Hævn.

Jeg skal aldrig glemme det første Skud, men vi blev snart vant til det, og jeg var ligesaa ivrig efter at komme dem ind paa Livet som alle de andre. Det er frygteligt, naar det gaar løs. Jeg saa mine to Kammerater falde ved Siden af mig, og den ene af dem sagde med døende Stemme: „Dræb ti af disse tyske Djævle til Hævn for mig", og jeg tror næsten, jeg gjorde det.

Menig E. MEAD, af Husarerne.

Religiøse Samtaler.

Du skal ikke tro for meget paa Fortællingerne om Soldaterne, der synger i Løbegravene som om det hele var lutter Solskin. Jeg har oftere hørt religiøse Samtaler end Slagmelodier — og det fra Mænd, af hvem man mindst vilde vente det. Nogle af de Ting, man ser er ganske simpelt rædselsfulde, saa at man ikke engang kan tale om dem.

Menig POPE.

Til at blive gal af.

Vi saa nogle forfærdelige Ting — Kvinder og Børn med gabende Saar — og der er nogle af de frygtelige Ting, jeg saa, jeg aldrig vil glemme, saalænge jeg lever. Ilden var frygtelig. Jeg er ellers ikke nogen Bedesøster, men jeg bad da Kuglerne regnede ned over os. Man kunde blive gal af at se Kammeraterne falde til højre og venstre og tænke paa, hvornaar det blev ens egen Tur.

Menig SIBLEY, 3die Worcester Regiment.

Ilddaaben.

Det var Ilddaaben, jeg fik, og jeg tilstaar aabent og ærligt, at jeg troede min sidste Time var kommet. Det var en nerveoprivende Oplevelse. Jeg bad en tavs Bøn, men Frygten fortog sig snart og jeg gjorde mig klart, at hvis jeg vilde hytte mit eget Skind, maatte jeg slaa Fjenden. Vi blev ogsaa opmuntrede ved, at Tyskerne skød saa daarligt.

Menig GALLAGHER, Skotske Skytter.

En jublende Stemning.

Krig! Hvor Ordet lyder forfærdeligt, men den britiske Aand, der lever i os faar os til at se Tingene fra den lyse Side. Jeg vil ikke dermed sige, at Soldaterne ikke finder det alvorligt nok, det, de har med at gøre — langt fra — men de synes alle fulde af Tillid. Naar de er udsat for stærk Ild synes de fyldt af en Slags jublende Stemning, og alle er de standhaftige og parate til at ofre deres Liv for Englands Ære.

En Menig af de skotske Skytter.

Gal.

Man er rystende angst den første Gang, man gaar i Kamp. Naar man gaar henad Vejen og ser Lig til højre og venstre og hører de saarede stønne føler man sig løjerligt til Mode, men saa snart man ser, hvad det er det gælder, forsvinder den Følelse fuldstændig og det eneste Ønske, man har er at komme ind paa Livet af dem. Naar Kuglerne begynder at flyve En om Ørerne bliver man faktisk gal saa længe det varer.

Menig LIGHTFOOT, Cameron-Højlænderne.

En Helvedes Larm.

Artilleriilden er den, der koster os flest døde og der skal gode Nerver til at holde den ud. Tyskerne laver en Helvedes Larm fra om Morgenen tidligt til langt ud paa Natten, men de tilføjer os ikke halvt saamegen Skade som de bilder sig ind, skønt det kan være ærgerligt nok at høre paa alt det Spektakel, naar man forsøger at faa skrevet hjem eller skal gøre Regimentslisterne op. Franskmændene lader til at holde af Støjen, og synes ikke lykkelige, naar de maa undvære den, men Smag og Behag er jo forskellig.

Sergeant J. BAKER.

Saadan gik det til.

Det gik saadan til, at jeg blev saaret. Jeg havde stukket min Bajonet i en fed Tysker og kunde ikke faa den ud hurtigt nok, da en tysk Officer slog mig i Hovedet med Skæftet paa sin Revolver. Naturligvis dejsede jeg om og da jeg kom til mig

selv igen opdagede jeg, at jeg havde standset en forvildet Kugle med min venstre Fod, saa at jeg maatte blive liggende blandt de faldne Tyskere til det blev mørkt. Saa kravlede jeg tilbage til de britiske Linier, der var omtrent tre Mil borte og kom paa Hospitalet.

Menig P. ROURKE. North Lancashire Regimentet.

Bare rolig.

Tyskerne er en værre Samling til at skyde med Geværer, men de er dygtige Artillerister, og de fleste af vore Tab skyldes deres Kanoner, medens det er faa, der er faldet for deres Geværild. Sandt at sige er det sommetider som om jeg slet ikke var paa en Slagmark. Jeg slentrer afsted som om det kunde være paa Strandbredden derhjemme ved det kære gamle Bridlington og jeg er kommet til det Resultat, at det er den bedste Maade at tage det paa, thi, saa sandt jeg lever, jo mindre man tænker derpaa jo bedre. Vi gør vort bedste og sætter vor Lid til Gud. Du skal ikke nære nogen Ængstelse for mig, thi jeg er ligesaa vel til Mode her som jeg var hjemme. Det nytter ikke at være andet; det er som at staa paa Post derhjemme.

Menig C. GLEDHILL af Coldstream-Garden.

Skamferet.

Jeg blev ramt af et Shrapnelskud i Ansigtet. Det gik ind ved Øjet og kom ud af Munden, idet det flængede mit Ansigt op og knækkede Kæbebenet. Heldigvis mister jeg ikke Synet. Mit Ansigt er syet

sammen og læger godt, men jeg er bange for, jeg er skamferet for Livstid. De Uslinge var ikke engang fornøjede med det, men skød mig gennem venstre Underarm og splintrede Benet i den. Jeg har faaet lagt Gibs om den. Jeg har Gudskelov ikke mange Smerter i den nu, og jeg er stærk som en Okse. Jeg maatte efterlade alt, hvad jeg havde paa Slagmarken, deriblandt min Pibe og den Tobakspung, du forærede mig. Dit Fotografi, det, der var taget i Paddington, havde jeg i et vandtæt Futteral sammen med nogle andre Ting.

En menig Feltartillerist.

Sidste Kamp.

Alle Officererne stod ved Siden af os hele Tiden, deriblandt en ganske ung Løjtnant, der lige var ankommet fra England og som for første Gang var i Ilden. Kaptajnen var saaret, men han holdt sig oprejst og raabte: „Fremad, Drenge! Endnu er jeg ikke død“! Vi gik paa, men en ny Granatbyge kom og Kaptajnen faldt. Vi vidste alle, at nu var vi den, men vi sagde Vittigheder, medens vi ladede og fyrede. En efter en af os faldt. De, der var tilbage, gav hinanden Haanden og sagde: „Farvel, gamle Dreng“! Min Sidekammerat ved Kanonen bøjede sig ned for at kigge gennem Revnen i Kanonskjoldet; en Granat kom og ramte ham i Panden. Han tumlede tilbage mod mig, da han faldt. Saa fik de Granaterne dirigerede mod vore Forstillinger. Jeg kan ikke beskrive det Syn, der frembød sig, da vore egne Granater eksploderede omkring os. Der var nu kun ti tilbage af os. Ordren

til at trække os tilbage var aldrig naaet os, og vi holdt Stand aldeles fortumlede. En Feltartillerist.

Galgenhumor.

Naar jeg har læst Beretninger eller Historier om, hvor koldblodigt Mænd opførte sig i Kuglerегnen, har jeg altid tænkt at det var Pjat, men efter at jeg selv har været med i otte Uger, kan jeg bevidne, at ingen Bog nogensinde har vist Retfærdighed mod den britiske Soldats Koldblodighed under Forhold, der vilde tage paa en hvilketsomhelst. Den Nat da jeg blev saaret var vi netop i Færd med at forlade Løbegravene for at have en lille Sammenkomst med nogle Tyskere, der prøvede deres Yndlingstricks paa vor venstre Fløj. Da vi rejste os kom der en uhyggelig Byge af Kugler og Granater, der sprang rundt om os. Den skulde vi ind i og da vi saa frem for os sagde en af Kammeraterne: „Jeg tror vi maa tage Overfrakken paa, Drenge; det regner med Kugler i Nat og vi vil let kunne blive vaade til Skindet, hvis vi ikke er forsigtige“. Soldaterne af C-Kompagniet satte sig i Bevægelse under Latter og saa begyndte de at synge: „Op med Paraplyen, naar Regnen strømmer ned“. Sangen forplantede sig ned langs hele Linien efterhaanden som vi kom rigtig ind i Kampen og nogle af os nynnede den endnu, da vi sprang ned i de tyske Løbegrave. Tyskerne maa have troet, at vi var gale.

En Menig af de irske Skytter.

Farlig Landmaaling.

En af de mest koldblodige Bedrifter, jeg har set — og jeg har dog set et og andet — var en Sergeant af Ingeniørerne og to Menige, der opmaalte et Stykke af Flodbredden med et Baandmaal, medens de hvert Øjeblik maatte smide sig ned for at undgaa Granater eller særligt stærke Geværsalver. Sergeanten kunde ikke høre enkelte af Tallene og brølede derfor: „Lad dog ikke Jeres Stemme blive overdøvet af et — tysk Gasrør". Jeg forsikrer Dig vi regner ikke Kugler og Granater for mere end Kriketbolde, naar de sendes af en god Spiller. Jeg har bogstavelig talt været mere bange, naar — — var i sit Es ved Boldtræet end jeg har været det for en Granat. Det kan lyde som forfærdeligt Praleri, men naar man har levet mellem Kugler og Granater en Maaned, er der opstaaet en Familiaritet, der avler Ringeagt. Jeg tror jeg er den ængsteligste, eller i hvert Fald mest forsigtige i Regimentet, men jeg har for længe siden holdt op med at gøre mig Bekymringer.

Menig af Bedfordshire Regimentet.

Bedøvet.

Hvad der tager paa Humøret er, at man ikke kan komme Fjenden paa nært Hold og kæmpe Mand mod Mand. Vi ser jo i Virkeligheden meget lidt til Fjenden, men skyder løs efter den opgivne Afstand og stoler for Resten paa Forsynet. For den Sags Skyld ser vi heller ikke meget til vore egne Soldater og ved kun gennem Ambulancebærerne,

der kommer forbi, hvilke Regimenter vi har til Naboer. Timer igennem staar vi paa samme Plet og ser ikke andet end Røg og noget, der kunde se ud som en Klump Fodboldspillere svingende frem og tilbage. De tyske Flyvemaskiner ser vi mer end nok til, de svæver over os Dag og Nat og er saa almindelige, at vi ikke engang gider forsøge vort Held og skyde efter dem. Udsigten til at træffe dem er som en til Hundrede. Vi hader dem, da vi ved, at de signaliserer vore Stillingers Beliggenhed og Afstanden til dem til deres Artilleri, der er frygteligt. Deres Geværild er ikke et Skud Krudt værd, men deres Granater er Helvede. Jeg blev bedøvet af en af dem for en Ugestid siden. Det var en underlig Fornemmelse, men nærmest behagelig. Den slog ned omtrent seks Yards foran mig og jeg følte som om jeg blev truffet af udstrømmende Gas fra en Kalkovn.

Jeg faldt forover og blev transporteret tilbage til Bagtroppen, men kom til mig selv efter omtrent en halv Times Forløb uden at have taget nogen Skade andet end at det prikkede i Øjne og Næse og jeg havde en stærk Hovedpine hele Dagen. Andre her i Kompagniet siger, at de har følt det paa samme Maade.

Menig F. BURTON, Bedfordshire Regimentet.

Ilddaaben.

Det var første Gang, jeg var i Ilden og de første ti Minutter var jeg lidt nervøs og det tror jeg, vi alle var, men det fortog sig snart, og Synet af

vore Kammerater, der blev ramt af Granatstumperne, stivede os af. Vi kunde se Tyskerne ligge i deres Løbegrave mere end 1000 Yards borte. Vi kunde se deres Hjelme, der tittede op som en Række Svampe. Medens vi endnu var i Færd med at grave vore Løbegrave begyndte Fjenden sin Fremrykning, og noget af vort Rytteri, der stod i Reserve gik frem gennem vore Rækker for at angribe Fjenden. Lansenererne blev imidlertid mødt af en saadan Ild fra Geværer og Maskinkanoner, at de blev mejet ned og maatte trække sig bag om os fulgt af Tyskerne, der hylende gik paa med opplantet Bajonet. Det Regiment, der var nærmest ved os paa højre Flanke i Færd med at grave sig ned blev overrasket, antager jeg, thi jeg saa nogle af dem tumle op af deres halvfærdige Løbegrave i Skjorteærmer og uden Rifler. Vi blev kommanderede ud af vore Løbegrave for at møde de fremrykkende Tyskere, der øjensynligt vilde rende os over Ende, idet de fyrede fra Hoften og udstødte fjendtlige Brøl. De rykkede frem i tætte Masser — sandsynligvis Kompagnier formerede *en échelon*, men da de saa os komme op af Løbegravene med paasatte Bajonetter, syntes de ikke om det, og de fleste af dem vendte Ryggen til og løb. Nogle af dem gik imidlertid paa og jeg saa en af dem vælge mig ud og komme an med Bajonetten. Han gjorde et Stød efter mit Bryst og da jeg parerede, gled hans Bajonet til Side og saarede mig i Hoften, men det lykkedes mig at ramme ham i venstre Arm og støde ham omkuld, og da

han laa paa Jorden hamrede jeg ham i Hovedet med Kolben. Jeg tror næsten jeg var blevet noget omtaaget, thi jeg saa ikke noget til Bataillonen, men kun nogle faa døde og saarede, der laa paa Jorden.

Menig af det lette Infanteri fra York.

Røg og Ild.

Vi kom paa en eller anden Maade ned ad en Skraaning og troede, vi nu praktisk talt var sikre, hvorfor jeg da ogsaa blev staaende, medens Resten gik i Forvejen, for at tænde min Pibe, da der pludselig aabnedes en frygtelig Ild af Geværer og Maskinkanoner til højre for os. Jeg var i første Øjeblik ikke klar over, hvad der foregik, men da jeg saa Kammeraterne falde (om de var saarede eller søgte Dækning vidste jeg ikke) tænkte jeg, at det var paa Tide, at Din oprigtigt hengivne lagde sig ned, hvilket jeg hurtigst muligt gjorde. Jeg var imidlertid ganske alene og laa mellem nogle smaa Kaalstokke og kunde ikke se en Mors Sjæl. Kuglerne sprøjtede Jorden op omkring mig og inden ret længe var Kaalbladene gennemhullede. Jeg begyndte at fyre løs paa Fjenden alt hvad jeg havde lært og blev ved dermed til jeg kun havde fem Patroner tilbage. Dem besluttede jeg at gemme og ventede hvert Øjeblik, at Fjenden vilde angribe. Jeg er fuldkommen ude af Stand til at beskrive mine Følelser, men Du maa tro mig paa mit Ord, at jeg troede min sidste Time var kommet. Det syntes næsten utænkeligt, at jeg skulde kunne blive sparet af den Strøm af Ild fra Maximkanonerne,

men til sidst opdagede — Gudskelov — et engelsk Batteri, hvilken Knibe vi var i. Det galopperede op i Stilling og fyrede over os. Lyden af den første Granat var som en Røst fra Himlen og da de havde fundet Afstanden og begyndte at hælde Granater over dem sagtnede Tyskerne Skydningen. Saa fik jeg Øje paa nogle af vore Gutter, der løb alt, hvad de kunde for at naa en Grøft til venstre for os. Jeg besluttede mig til at prøve det samme. Jeg sprang op, greb mine Ting og løb som en gal. Jeg naaede Grøften fuldkommen udmattet og faldt ned i Mudder og Vand, der var en Fod dybt. Hvilken Befrielse! En af Kammeraterne var bleven skudt i Grøften. Sammen med en tre-fire andre kravlede jeg omtrent to Hundrede Yards til vi naaede Vejen og foreløbig var frelst.

Menig CLIFT af Ingeniørerne.

Til Helvede med dem!

Det var morsomt at høre en irsk Officer saa højt han kunde, raabe: „Til Helvede med dem, Drenge, til Helvede med dem!“ Han var allerede saaret i Ryggen af en Shrapnelstump, men det var en Fest at høre ham raabe.

Menig R. TOOMEY af Sanitetstropperne.

Fejet til Side!

I Nærheden af Cambrai red et af vore Kavalleriregimenter med fuld Fart ind i en Bataillon tysk Infanteri. De smed Bøsserne og løb alt, hvad de kunde undtagen et Kompagni, hvis Officerer befa-

lede dem at holde Stand. De gjorde omkring med Front mod vore Mænd, men uden at prøve at affyre et Skud og stod dér som Statuer parate til at lade sig hugge ned. Vore Knøse kunde ikke lade være at beundre denne jærnhaarde Disciplin, men der er ikke Plads for nogen Art Sentimentalitet i Krig, og vore Soldater red derfor lige ind paa dem med sænket Landse. De blev fejet til Side og vi tog de fleste af de ikke-saarede til Fange.

Kavallerist E. TUGWELL.

Gjort sin Pligt.

Jeg er glad ved at kunne sige, at jeg har gjort min Pligt ved at slaa jeg ved ikke hvor mange Tyskere ihjel; de faldt som raadne Æg. Jeg blev forfremmet til Korporal fordi jeg holdt ud i mit Blokhus i treoghalvfjerdsindstyve Timer uden noget at spise eller drikke, kun fyrende løs hele Tiden paa de Vilde, hvad jeg kalder dem for. Jeg fik et hjærteligt Hurra af Kammeraterne, da Generalen trykkede min Haand og ønskede mig til Lykke med mit Mod, idet han naturligvis ikke glemte dem, der var sammen med mig i Blokhuset. Fire blev dræbt og jeg selv og to andre saarede — altsaa syv ialt. Nu vil jeg ikke skrive mere, men vil snart skrive igen. Hils dem alle fra mig. Farvel, din hengivne Søn, Bert.

Korporal B. L. PRINCE.

Lyseslukkere.

Der laa en Bondegaard oppe paa Toppen af Højen, fra hvilken en Maximkanon udsendte en

bestandig Strøm af smaa „Lyseslukkere“. Englænderne satte Bajonetten paa og angreb Huset. Paa Gaarden fandt man en Snes Tyskere, der ikke gjorde selv den ringeste Modstand. Tværtimod — de lo og var taknemmelige over, at det var forbi, og at de var i Sikkerhed. Ved at gennemsøge Buskene fandt man adskillige Fjender, nogle døde og andre saarede. En lod som om han var bleven skudt, men da han var bleven baaret ned ad Højen af en britisk Soldat og opdagede at han var i Sikkerhed, fejlede han ikke noget. Han bekræfter, hvad man fortæller fra mange Sider, at Tyskerne frygter den engelske Bajonet.

Menig V. WELLS, Worcestershire Regimentet.

Til Plukfisk.

En Nat vi laa i en Skov hørte vi Hovslag paa Landevejen, stærkt nok til at vække Alverdens Døde. Det var et Regiment af Kejserens Kæledægger, Uhlanerne, der kom travende saa muntre som Lærker en Sommermorgen. Vi ventede paa dem, hvor Vejen drejer lige ved Kirkegaarden, og da vi bragede ned paa dem tænker jeg næsten, at de troede vi var Spøgelser. Noget haarde var vi ganske vist, og et Spøgelse, der leder efter sine Ribben ved Midnatstid er en slem Kammerat at have at gøre med. De hylede ikke lidt af Raseri og Frygt, da vi red ind paa dem og saa hurtigt som de kunde gjorde de omkring og for ned ad Vejen som om Fanden var i Hælene paa dem. Vi fangede Halvdelen og huggede Resten til Plukfisk.

Sergeant DIAMOND af Lansenererne.

Blaa af Bly.

Der kan ikke være nogen Tvivl om Tyskernes Mod. Jeg saa en Række af dem komme ned ad en lav Høj og tyve eller flere af dem blev ramt og væltede over hinanden som Kegler Det mærkelige er, at overhovedet nogen af os kom fra det med Livet. Da jeg kiggede op fra Løbegraven var Himmelen blaa af susende Bly. Da Kampen havde varet i fem Timer gik der en Kugle gennem min venstre Øreflip, skrabede min Nakke og rev et Stykke ud af Frakkekraven, der var slaaet op. Den samme Kugle dræbte en Mand bagved mig. Jeg følte mig ved at besvime og opgav mit Navn og min Moders Navn til min Sidemand og lader til saa at være besvimet. Da jeg kom til mig selv igen var min Sidemand død.

En Sergeant af Syd Lancashire-Regimentet.

Slagterarbejde.

Det var Slagterarbejde. Vi bogstavelig talt overhældte de tyske Artillerister med Granater til vi var døve og halvkvalte. Jeg tror ikke, at en af deres Kanoner var til at sælge som gammelt Jærn, da vi var færdige, og af dem selv har der ikke været andet end nogle Laser og Stumper tilbage. Det lyder som Praleri, men naar man er kommet over den første Forskrækkelse er man optaget af at spise Biscuits og tygge Tobak, medens Granaterne eksploderer rundt om En. Man tænker ikke videre derover end naar man ryger i en Brandstorm. Man vaagner med et Sæt, naar Ens Side-

mand ruller sig sammen i et Nøgle. Krig er en raadden Affære, men man kan jo endogsaa vænne sig til at arbejde i et Lysestøberi. Vi hadede Stanken endnu mere end vi hadede Tyskerne.

En Artillerist.

En Revolverhistorie.

Da vi som Gale styrtede gennem Landsbyen blev Dodds ogsaa ramt slemt i Benet og det stakkels Dyr, der bar os begge blev skudt. Resultatet var, at vi begge faldt hjælpeløse til Jorden og vi var med det samme omgivet af Tyskere, der skreg og opførte sig som en Flok Vilde. Vi saa dem rive bogstavelig talt hver Trævl af en af vore stakkels Faldne, og hvad mig angaar tog de alt fra mig undtagen Bukser og Skjorte. De tog ogsaa den Revolver, jeg havde taget fra en tysk Officer, og en af dem var ved at trække Skjorten af mig, da der hændte en pudsig Ting. Jeg maa tit le, naar jeg tænker paa det. Da jeg kiggede op og prøvede at tænke saalidt som muligt paa min Arm, hvem stod der saa, andre end den tyske Officer, vi havde fanget og hvis Bevogter nu var bleven dræbt. Han sagde: „Det er Dig, der har taget min Revolver, lad mig faa den øjeblikkeligt.“ Jeg sagde, at jeg havde den ikke, og at en af hans egne Soldater havde taget den fra mig. „Saa følg med mig“, sagde han, „og find den Mand, der tog den, saa skal han blive skudt.“ Jeg fulgte ham for et Syns Skyld, men fandt ingen.

Underkorporal M. NOLAN, de skotske Dragoner.

Ved Vadestedet.

Den haardeste Kamp fandt Sted, da Tyskerne prøvede at tiltvinge sig Overgang over Floden paa forskellige Steder. Da de kom ud til Vadestederne, der alle beherskedes af vort Artilleri og af udvalgte franske og engelske Skarpskytter, blev de frygtelig medtaget af Geværilden og vi overøste dem med Granater saa hurtigt vi formaaede. En Tid lang saa det ud som om det var til ingen Nytte, thi ligesaa hurtigt en Mand faldt traadte en anden i hans Sted, men han kom kun et Par Yard, inden ogsaa han bukkede under for den djævelske Ild, vi vedligeholdt. Men de havde øjensynligt sat sig i Hovedet, at Pontonnerne skulde bringes i Stilling ligemeget, hvad det kostede. De første fik da ogsaa nok saa nydeligt deres anbragt og strømmede ud paa den, som Bier strømmer ud af en Kube for at se, hvad der er i Vejen. En Granat fra et fransk Batteri skjult til venstre for os faldt midt blandt dem og Pontonen væltede om i Floden med hele sit Indhold, og flød ned ad Strømmen under tæt Gevær- og Granatild. Det samme gentog sig hele Dagen til vi var syge af at se paa det og der stod en Blodtaage for vore Øjne og de døendes og druknendes Skrig fyldte vore Øren. Det var det daglige Program, efter hvad jeg saa til det, indtil jeg blev saaret og sendt hjem. Kun paa et eneste Punkt naaede de at komme over Floden, men maatte saa tage imod et Bajonetangreb af de Allieredes Infanteri, der gik løs paa dem med ualmindelig Glæde, og kastede dem tilbage i Floden.

En Artillerist.

Krig og Fred.

Det var en temmelig varm Omgang. Ikke faa ved — — Batteri blev saarede. Jeg kan ikke forklare det altsammen, jeg ved kun, at da Granaterne eksploderede over og omkring os og Kuglerne fra Geværer og Maskinkanoner peb og slog ned rundt omkring os, var der adskillige af os, der tænkte paa Hjemmet og den Slags. Vi maatte selv slæbe vore Kanoner ud af Kamplinien, medens de andre Batterier bortledte Opmærksomheden fra os. Vi havde kun en Officer tilbage. Vi fik Ros af Obersten, der oplæste General French's og General Gough's Dagsbefaling om, at de var stolte af os for den Koldblodighed og det Mod, vi havde udvist. Vor Oberst, stakkels gamle Fyr, var nær ved at græde. Han sagde: „Jeg behøver vel ikke at sige Jer Drenge, at jeg ogsaa er stolt af Jer," og saa gik han. Han kunde ikke sige mere. Jeg ønsker ikke at være med i en saadan Kamp engang til. Det smukkeste, jeg har set herude var en Dag under Tilbagetoget, da det var meget varmt. Der blev holdt Parade over os, trætte og sultne som vi var. Vi kom igennem en lille Landsby. Ved Enden af Landsbyen var der et lille Kloster, og Nonnerne i deres lange graa Dragt og hvide Hovedklæder, med Krusifikset hængende foran paa Brystet, uddelte Vin og Frugt til os, da vi marcherede igennem. Det var elskelige smaa Kvinder, og den Maade de kom ud til os paa gik mig lige til Hjær-

tet. De saa saa gode, rene og hellige ud. Det er et Billede, jeg aldrig skal glemme.

Kanoner OSBORNE af Feltartilleriet.

Paa Patrouilletjeneste.

Jeg var forleden Dag ude og patrouillere. Jeg kan ikke sige, hvad Stedet hed, men vi var en Kammerat af mig, en Officer og mig selv. Vi mødte fem tyske Uhlaner, der kom henad Vejen. De var foran os og vi red derfor ind paa Græsset ved Siden af Vejen og galopperede saa løs paa dem. De saa os, da vi var omtrent otte Yards fra dem. De prøvede at slippe fra os, men vi var inde paa Livet af dem. Vor Officer besørgede den første af dem med sit Sværd, og da Tyskeren faldt af Sadlen faldt Officerens Hest over ham. Dermed var de andre fire overladt til min Kammerat og mig, men alligevel vilde de ikke tage Kampen op med os. Saa meget desto bedre for os. Jeg ramte den næste af dem. Jeg jog mit Sværd lige igennem ham og min Kammerat gjorde det samme med en anden. Saa forfulgte vi de to sidste. Vi naaede begge paa samme Tid op paa Siden af den ene af dem, og han fik begge vore Sabler igennem sig. Han prøvede at forsvare sig og han ramte mig paa Læben med sin Lanse og slog to af mine Tænder ud og rev et Stykke ud af min Læbe. Det var ikke stort, men han vil ikke oftere faa Lejlighed til at skamfere Læber, thi han fik begge Sablerne igennem sig. Medens vi prøvede at faa vore Sabler trukket ud af ham, sprang den sidste

af Uhlanerne af Hesten og prøvede at naa ind i Skoven og undslippe. Jeg faldt i mit Hastværk for at komme af Hesten og faa ham skudt. Men alligevel skød jeg ham gennem Hovedet, og han var død som et Søm, da jeg naaede hen til ham.

Menig M. FERGUSON.

Londonskotterne angriber.

Vi indtog den Stilling, der var os anvist, men netop som vi havde faaet os anbragt kom der en Officer fra Staben og sagde, at vi nu fik en Chance til at vise, om vi var Soldater „til Pynt" eller om vi duede til noget. Vi kunde have hylet af Glæde. — — — Efter en kort Fremrykning blev vi sendt frem over en aaben Flade i spredt Orden. Vi fandt dér noget af vort Kavalleri, der var steget af Hestene og holdt en Række Løbegrave lige i Nærheden af Tyskernes. I samme Øjeblik blev vi udsat for Ild fra Geværer og Maskinkanoner. Det tog noget paa Nerverne til at begynde med, og nogle af vore holdt ikke rigtig af det, men vi pressede os stadig længere frem, idet vi benyttede enhver Dækning, vi kunde finde. Det gjaldt om med et Par Minutters Mellemrum at kaste sig ned og saa igen at styrte nogle faa Yards frem, indtil vi naaede lige ind paa deres Løbegrave. Da vi kom nær ind paa dem, ophørte Tyskernes Ild omtrent helt, og vi saa deres Infanteri rejse sig i Løbegravene for at modtage vort Angreb. Jeg maa sige, de gjorde paa mig et uforfærdet Indtryk, og efter hvad jeg havde hørt om deres Frygt for Bajonetten var jeg meget

overrasket. Vi var nu nær nok til at se det bistre Glimt i de ventende Fjenders Øjne. Vi sendte dem endnu en Salve og saa blev Bajonetterne sat paa og i en lang Linie angreb vi dem nede i deres Løbegrave. Raseriet og Vildskaben i dette Angreb kan jeg aldrig glemme. Der var ikke Tid til hverken at tænke paa Frygt eller Fare. Vi var som Drukne og Gale af Ophidselse. Blodet rullede i vore Aarer med Eksprestogsfart og vor eneste Tanke var at komme Fjenden ind paa Livet. Nogle af vore hylede „Scotland leve!“ og andre var tavse som Graven. Deres Linje blev forstærket over det hele og de holdt tappert Stand imod os, men vi havde friske Kræfter og vi huggede om os til højre og venstre med en god Vilje. De vaklede efter det første Angreb og trak sig efterhaanden tilbage kæmpende Tomme for Tomme, men for hvert Skridt, vi tvang dem tilbage blev Farten hurtigere og saa opløste den sig i en vild Flugt for Livet.

En Menig Londonskotte.

Omkring en Vindmølle.

Den haardeste Kamp efter min Mening fandt Sted omkring nogle Længer med en Vindmølle i Midten og med Kvæget fredeligt græssende lige udenfor. Den var besat af en fransk-engelsk Styrke paa ikke mere end 800 Bajonetter og i Nærheden var der noget britisk Kavalleri. Skjult af Mørket omgik Tyskerne Stillingen og kastede Rytteriet tilbage efter en haard Kamp — og afskar den lille Styrke fuldstændigt fra Hovedstyrken. De bragte

Artilleri i Stilling og begyndte at smadre Murene, og da de havde lavet et gabende Hul i Stalden, styrtede en Bataillon Infanteri løs paa den med Bajonetten. Forsvarerne stod roligt og skød Tyskerne ned efterhaanden som de kom frem, men det var værre end at skyde Moskitoer med en Browningrevolver. De ramte mange, men der var nye bagved dem og de blev ved at rykke frem. Forsvarerne affyrede deres sidste Skud og saa blev Bygningen stormet af Tyskerne, der ganske simpelt strømmede ind. Den Haandfuld, der var tilbage, tog Stilling i et Hjørne med deres Bajonetter bestemt paa at sælge deres Liv saa dyrt som muligt. Tyskerne blev staaende i Døren og fyrede paa dem, og først da der kun var tre tilbage styrtede Tyskerne frem og overvældede dem. Efter at Stalden var indtaget, blev Angrebet fortsat paa samme Maade med Resten af Bygningerne. En af Gavlene blev skudt i Brokker, saa at Forsvarerne blev udsat for en tilintetgørende Geværild og derpaa faldt Taget ned med et Brag og begravede de Tapre, der var tilbage, under sine Ruiner. Ikke en af dem, der var i denne Bygning, slap uskadt fra det og af hele den Styrke, der forsvarede Stillingen, blev ialt kun tyve fanget usaarede af Tyskerne. Vi tog en smuk Hævn over dem næste Dag.

En Menig af Warwickshire-Regimentet.

Mod knusende Overmagt.

Vor Maskinkanon begyndte at bjæffe, men det hørtes ikke mere end som en lille Terrier i Sam-

menligning med et Par store Buldogger og vi regrede ikke meget med den. En Del af Regimentet laa i Løbegravene og fyrede løs paa Tyskerne alt hvad de havde lært, men vi regnede heller ikke meget med det. Vi vidste, at det var vor gode gamle Bajonet, vi maatte stole paa, og derfor fik et af Kompagnierne Befaling til at gøre sig rede til at storme over det Mellemrum, der skilte os fra dem. En, to, tre var vi oppe og vi drev ikke paa Vejen, thi jo hurtigere vi naaede over til dem desto bedre. Da vi var naaet Halvvejen fandt de Afstanden med deres Kanoner og heldte Shrapnel over os. Vore Knøse led slemme Tab og deres Fremrykning truede med at blive svagere. Det var ikke til at bebrejde dem, thi det var et frygteligt Stykke Arbejde. Men den Officer, der havde Kommandoen, raabte blot: „Husk Folkens, „den sorte Vagt" vakler aldrig. Fremad!" Det fejede enhver Tanke om Vaklen til Side og vi gik paa igen som en Flok glade Søndagsrejsende ved Begyndelsen af en Glasgow Lørdagsferie. Tilsidst naaede vi da ogsaa frem, men vi maatte betale dyrt for det og vi fandt Tyskerne parate til at modtage os. Vi sprang ind paa dem uden et Ord eller et Hurra. Efter at vi havde drevet dem væk, var de over os igen, før vi havde faaet Tid til at sikre Stillingen. Vi slog dem tilbage, men de kom igen atter og atter. Den sidste Gang, de kom, vil jeg næsten tro, det var gaaet galt for os, hvis der ikke var sket noget uventet. Et fransk Aeroplan kom til Syne oven over os og begyndte at signali-

sere til et Punkt bagved os. Dette forskrækkede Tyskerne, der frygtede for, at der skulde være en større Styrke i Bevægelse for at afskære dem, og de trak sig derfor tilbage. Inden de havde faaet Tid til at opdage deres Fejltagelse rykkede en Infanteribrigade os til Undsætning og saa pakkede Fjenden sammen for Alvor. Det var en af de Gange vi var nærmest ved det, og det var et Mirakkel, at vi gennemførte vort Angreb trods den frygtelige Overmagt, der blev kastet mod os den Nat.

Menig af „Den sorte Vagt".

Skovkampe.

Tyskerne tog al den Nytte af Skovene, de kunde faa. Skarpskytter, ja endogsaa Maskinkanoner blev anbragt i Træerne, og de anrettede et frygteligt Mandefald iblandt os, der var ude af Stand til at se dem. Man nærmede sig en Skov, der syntes fuldkommen fredelig og det ideelle Sted til at tage sig en rolig Hvile. Pludselig vaagnede man saa til Erkendelse om, at ethvert Træ var et Fort og Kugler begyndte at falde rundt om os som Agern fra Træerne derhjemme. Skoven har mange Fordele for en Fjende, men Skavankerne maa man ikke glemme. Vi saa tilstrækkeligt meget til dem til at vi kunde forstaa, at Skovkampe ikke er den bare Spøg. En Dag fik vi Grund til at formode, at Fjenden prøvede sit Trick i Skovene til venstre for os. Det franske Artilleri aabnede Ilden imod dem, og da vi rykkede frem fandt vi Skoven i Flammer fra den ene Ende til den anden. Fra alle Kanter

hørte man Tyskerne skrige i Dødsangst. De var skjult i Træerne og havde i mange Tilfælde ikke det ringeste Haab om at komme bort og maatte simpelthen blive oppe i deres Reder, indtil Røgen var barmhjærtig og kvalte dem. Nogle faa af dem undslap og styrtede ud imod os i Rædsel. Vi holdt op med at skyde og gjorde det bedste vi kunde for dem, men det var ikke meget. En anden Dag avancerede vi en Skov, der blev holdt af Fjenden, der var besluttet paa at forsvare den Tomme for Tomme. Vi maatte saa under Fremrykningen søge Ly fra Træ til Træ medens vi skød paa det næste, bag hvilket en eller flere Tyskere stod gemt. Vi maatte fortsætte med det hele Dagen, og da Natten faldt paa blev det dobbelt saa farligt, men vi maatte blive ved og tilsidst fik vi dem da ogsaa ud. Vore og Franskmændene er parate til, naar det er nødvendigt for at holde Stand mod Tyskerne, at tage deres Tørn i Træerne, og vi har haft mange af den Slags Kampe. Det kræver meget Mod og er i det Hele taget meget farligt.

En Korporal af Middlesex-Regimentet.

Tysk Skydefærdighed.

Tyskerne er gennemgaaende nogle store Fyre, men sikke Skytter de er! Om de fleste af dem kan man sige, at hvis de var i et tomt Hus vilde de ikke være i Stand til at træffe det; deres Kugler vilde gaa op gennem Skorstenen. „Men de var dog i Stand til at ramme Dig!“ vil Du sige. Men det kan de mere takke Lykken end deres Dygtighed for.

Menig J. B. Coates.

Held med det gamle Regiment!

„Naa kom nu, Drenge," sagde vor Officer og vi satte i Løb saa stærkt vi kunde. Vi maatte tage Højen, ser Du, eller knuse Tyskerne, der laa deroppe. Tilsidst kom vi helt nær ind paa dem — vi var ikke 150 Yards fra Løbegravene. Jeg og to Kammerater af mig og to andre naaede om bag en Hæk og begyndte at fyre løs. Dér fik vi Bugt med den syge Følelse vi havde haft. En af vore blev ramt i Ansigtet af en Shrapnel. „Blev Du ramt, Bill?" spurgte jeg, og han sagde: „Held med det gamle Regiment!" og saa rullede han om paa Ryggen. Der stak en graa tysk Hjelm op over Løbegraven med en Riffel nedenunder. Jeg lod den Tysker faa en Kugle for sig selv. Jeg saa hans Hjelm rulle tilbage og hans Gevær flyve op i Luften. Saa rejste jeg mig op paa Knæene for at forbinde en Kammerat og i samme Øjeblik fik jeg et Stød i Siden. De havde ramt ogsaa mig og jeg rullede om og tænkte, det var forbi med mig.

Menig S. SMITH af 1ste Warwickshire-Regiment.

Forandrede!

„Nu gjælder det!" sagde jeg til Tommy Gledhill, min Kammerat. „Alt hellere end at blive liggende her," sagde han. „Naa, i hvert Fald det vil varme os ligesaa godt som Brændevin, og det vil hjælpe endnu nogle Tyskere derhen, hvor der ikke er koldt." Og vist er det, at det gik saa varmt til som man kunde ønske sig det. Tyskerne var saa oplagte som de kunde være til at slaas. De gik

lige løs paa vor Stilling, idet de med faa Yards Mellemrum stoppede for at fyre paa os. Saa faldt de over os med Bajonetten og det blev til en nydelig Dans midt i den skyllende Regn. Det var et svinagtigt Arbejde, saalænge det varede. Det var vanskeligt at staa fast paa den opblødte Jord, men vil Du tale med om Vanskelighed skulde Du prøve lidt Bajonetfægtning med en svær Tysker dansende omkring Dig parat til at jage en Bajonet i Dig, hvis Du skulde glide ud i Mudret. Det vil give Dig en Forestilling om, hvad vi gik igennem. „Forankrede!“ Vi holder ellers aldrig af, at blive kaldt det; men den Morgen var vi stolte, da Brigadegeneralen kaldte os for gamle „Mudderpramme“, og jeg tør sige, at havde ikke nogle af os fundet paa at forankre os mindst en Fod dybt i Mudderet, vilde vi være bleven fejet til Side. Nu var det Tyskerne, der blev fejet til Side; de blev bogstaveligt talt rullede i Blod og Mudder, og naar nogen af dem faldt i denne Kamp, var de ikke kønne at se paa.

Menig af Grenadererne.

Ved Mons.

Vi havde ikke marcheret mere end 500 Yards og naaede Udkanten af Byen, da vi hørte en Kavalleripatrouille komme os i Møde, hvis Officer talte Fransk. Vor Officer raabte øjeblikkeligt an paa Fransk og vi fik intet Svar. Kaptajnen var da klar over, at det var Tyskere, og befalede: „Fyr!“ De tyske Officerer styrtede frem og greb de forreste Geværer om Mundingen i et Sekund, inden vi

fik Ordren „Fyr!“ og nu opstod der et Haandgemæng. En Tysker huggede næsten Hovedet af en af vore. I Løbet af faa Sekunder blev de alle fejet væk. Saa fyrede vi Salve efter Salve paa dem, da de angreb, og de naaede ikke længere end til 50 Yards fra os; de bragte en stor Kanon i Stilling, og saa blev det til et fuldkomment Helvede. Kanonen var ikke mere end 400 Yards fra os og overøste os med Shrapnel. Fem Gange bragte vi den til Tavshed. Det var et Helvede hele Natten. Jeg blev skudt og paa en Karre kørt til Hospitalet. Mit Gevær standsede Kuglen og frelste mit Liv, ellers vilde jeg have faaet den i Brystet.

En Gardist ved Mons.

Nej!

Vi kom forbi en saaret „Landkrabbe“, hvis Ansigt var dødblegt af Smerte. Da vi kom hen til ham, aabnede han Øjnene og raabte med svag Stemme: „Er vi modfaldne?“ Vi svarede med et muntert Nej, der drønede, saa det næsten overdøvede Kanonerne, og raabte tre glade Hurra'er blot for at sætte Fart i Tingene.

Menig T. BALL, kgl. lette Marineinfanteri.

Skulder ved Skulder.

Kaptajnen sagde: „Op med jer, Folkens; Skulder ved Skulder.“ Vi dannede Karré sex Rækker bag hinanden. Saa beredte vi dem en Overraskelse, som de sent vil glemme. Vi kunde lige se en sort Masse foran vore Løbegrave og gik løs paa

dem det bedste vi havde lært. Vi var som besatte af Djævelen. Jeg kunde føle min Bajonet trænge gennem noget blødt. Ikke en Tysker fik Foden i Løbegraven. De løb nedad Skraaningen som Harer, og for at sætte Fart i dem gav vi dem fem hurtige Salver efter hinanden.

Menig D. HAMILTON af „De kongelige Skotter".

Den døende Tysker.

Da jeg var ramt, laa jeg i Timevis paa Jorden og blev gode Venner med en Tysker, som havde faaet et grimt Sabelhug i Hovedet, foruden et Bajonetstik i Nyren, og var „færdig" for denne Gang. Han vidste, at hans Nummer var trukket, men han var saa munter, som om han var til Bryllup i Stedet for til Begravelse. Næsten de sidste Ord, han sagde, var: „Denne Gang vinder I og I fortjener jeres Sejr, men vi vil aldrig glemme eller tilgive, og en skønne Dag vil et nyt Tyskland hævne os."

En Menig fra Wales.

Forbi de døde.

Vor Brigade fik Efterretning om, at nogle Tyskere var ved at tage Stilling ikke langt foran os. Vi spredte os strax over Markerne og rykkede saa frem i Kæde, indtil vi kunde se dem tydeligt. Vi sendte dem nogle faa Salver, og de trak sig hurtigt tilbage, men ikke før de havde dræbt syv og saaret tolv. Vor Oberst var den første Mand, der blev ramt, og han døde næste Morgen. Efter at vi havde samlet de døde op og tilset de saarede,

satte vi os atter i Bevægelse, og jeg skal aldrig glemme, hvad jeg følte, da jeg passerede mine døde Kammerater paa Vejen. Man havde lagt dem ved Vejkanten og dækket deres Ansigter til med Halm.

Musiker T. WOODWARD, Nord Lancashire Regimentet.

Frelst.

En Del af os kom bort fra vort Kompani ved St. Quentin. Efter at have trasket rundt en to—tre Mil, naaede vi en Bondegaard. Bonden gav os to Kyllinger, et Stykke Flæsk og nogle Kartofler, og vi skulde lige til at sætte os til Bords, efter længe at have fastet, da en Skare Uhlaner kom rundt om Hjørnet. Vi fik ikke engang Tid til at faa fat i vore Rifler. De red lige hen til os og en af dem slog mig over Ende. Da jeg rejste mig op, vendte han sin Hest, tog Foden ud af Stigbøjlen og sparkede mig i Munden og slog alle Tænderne ud paa mig. Efter at jeg var taget til Fange, blev jeg sparket over hele Kroppen. Ligesom de skulde til at marchere af Sted med os, viste der sig en engelsk Kavaleripatruille paa Scenen. Uhlanerne prøvede ikke at tage imod den, men red øjeblikkelig bort. Vi følte os i høj Grad lettede over denne Sagernes Vending, men jeg var saa slemt medtaget af Tyskerne, at jeg blev sendt paa Hospitalet.

Menig GOULDER.

En spændende Fornemmelse.

Jeg fik en frygtelig spændende Fornemmelse, som jeg aldrig skal glemme. Jeg vidste, det var den

dristigste, der vinder. Vi startede i Trav, og jeg blev lidt efter lidt tryggere, og da der blev givet Signal til Angreb, havde jeg en Følelse, som det ikke rørte mig. Selvfølgelig vandt denne Fanden-i-Vold-Skare en let Sejr. Saa maatte vi atter samles og igen ride løs paa dem, da de var omtrent dobbelt saa mange som vi, men det var lettere end første Gang, da de var mer eller mindre forbløffede over vort Vanvid. Naa, da det andet Angreb var ovre, var der ikke en paa Benene. Jo, jeg saa en rejse sig, dingle, og saa drattede han igen.

Korporal LEATHER, 2det Gardehusarregiment.

Kanoner bragt til Tavshed.

Det værste Syn, jeg har set, var da en hel Mængde fransk Infanteri rykkede frem for at rydde Pladsen foran vor Stilling, hvor Tyskerne var i Færd med at samle Forstærkninger. De rykkede frem paa to Rækker og rev alt med sig, da tyske Batterier, der var opstillet i Ly af en Skov, ganske uventet fyrede løs paa dem med en morderisk Regn af Granater og Mitrailleusekugler. Den lange fremrykkende Linje syntes at krympe sammen, som en Frø, naar man stikker den med en Naal, og det er ingen Overdrivelse, naar jeg siger, at man kunde høre Granaterne skære gennem deres tætpakkede Rækker, ligesom Leen skærer gennem Græs. Mændene faldt i hundredvis, indtil de formerede paa spredt Kæde. Saa styrtede de frem mod Stillingen, hvor Kanonerne var, og skønt de generedes af en voldsom Infanteriild og blev an-

grebet af baade Infanteri og Kavalleri næsten for hvert Skridt, slog de sig til sidst igennem og bragte disse Kanoner til Tavshed.

En Underkorporal ved de kgl. irske Musketerer.

Broen skal sprænges.

Vor Officer spurgte, om der var en, der vilde følge med ham hen og sprænge en Bro i Luften, saa at Tyskerne ikke kunde forfølge os, og jeg gik med ham. Alle vore Folk havde trukket sig tilbage. Naa, naar vi skal sprænge en Bro i Luften, bruger vi Skydebomuld og en Staaltraadslunte. Det er ufarligt nok, hvis man fører Lunten godt langt bort, men denne Gang vilde den ikke virke. Da Folkene løb tilbage, havde de traadt paa Lunten, saa vi maatte gaa nærmere hen til Broen og prøve paa ny. Den vilde alligevel ikke virke, saa Officeren sagde til mig: „Gaa tilbage, Wells.“ Jeg sagde: „Nej, jeg følger med Dem.“ Vi var alene to paa Broen, og Tyskerne fyrede paa os, men vi havde Heldet med os. Naa, vi lagde os begge ned, og jeg fyrede ti Skud med min Riffel og han gjorde det samme med sin Pistol, men dog vil den ikke virke. Havde den gjort det, var vi begge røget i Luften med den, saa Du ser, hvor nær vi var efter det. Vi krøb tilbage og fik noget mere Skydebomuld, og vi skulde lige til at gøre et nyt Forsøg, da en Officer kaldte os tilbage og sagde, at det var ingen Nytte til at prøve, og saa gik vi tilbage.

Sapør WELLS, kgl. Ingeniørregiment.

Linjen brudt.

Endelig kom da den velkomne Befaling til at sætte Bajonetten paa og angribe, og vi lod os det ikke sige to Gange, før vi gik løs paa dem. Da vi gjorde det sidste Spring i vort Løb mod deres Løbegrave, koncentrerede de en djævelsk Ild mod os, men Du maa ikke tro, at det standsede os, og vi naaede til sidst deres Løbegrave med et vildt Vræl, der maa have faaet det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa dem. For første Gang indenfor min Erfaring gjorde de et fortvivlet Forsøg paa at drive os tilbage med Bajonetten. Alene deres Vægt syntes nok til at kaste os tilbage, men vi hængte ved dem som Igler, og til sidst begyndte deres Linje at vakle. De var strakte over Løbegravene i en lang Linje, og naar en Mand faldt, traadte en anden ind paa hans Plads. I Nærheden af Midten brød vi igennem, og saa gav hele Banden op og løb som Harer og kastede Vaabnene fra sig under Løbet. Vi stak dem ned i Snesevis med Bajonetten, mens de løb, og skød dem i Dusinvis, indtil vi var fuldkommen udkørte. Deres Officerer gjorde mange Forsøg paa atter at samle dem, men det nyttede ikke, og de der ikke kunde slippe bort overgav sig hellere end at udsætte sig for mere af den Slags. — En Underofficer i den irske Garde.

I Balaclavastil.

Skydningen hørte pludselig op, og gennem Røgen saa vi det tyske Infanteri liste henover det af Ilden afsvedne Græs. De styrede ned mod en Aa,

hvortil vor højre Fløj støttede sig, og kom med en let tillidsfuld Slentren, da vi fik Ordre til at bestige vore Heste, som havde ligget parate ved Siden af os under hele Granatregnen; vi forfulgte Tyskerne omtrent en Fjerdingvej og huggede dem til Plukfisk og løb saa i fuld Fart lige ind i deres Kavallerireserve, som var trukket op langs Vejkanten og ventede paa os. Vort Angrebs Voldsomhed førte os forbi dem, og de sluttede op paa Vejen bagved os for at spærre os Vejen tilbage, øjensynlig i den Tro, at de blot behøvede at befale og vi vilde begive os paa Vej til Berlin som en Flok Skolebørn, der er ude at more sig. Det var første Gang, vi saa det tyske Kavalleri af egen Drift stille sig i Vejen for os, men i Krigen sker der de vidunderligste Ting, og vi tog det som det faldt. Vi gik løs paa dem i vor bedste Balaclava Stil og skar dem pænt i Stykker. De brød sig ikke om nogen længere Behandling, men forsvandt ud i Markerne.

En irsk Dragon.

Et Gennembrudsforsøg.

Langs med Aisnestillingen gjorde Tyskerne nogle fuldkommen vanvittige Forsøg paa at bryde igennem vore Linjer, og de regnede intet Offer for stort for at naa deres Maal. En Dag saa jeg en af deres Brigader fanget i en dødelig Fælde. Der var et Hul i Linjen mellem en af vore Brigader og de nærmeste franske Tropper. Dækket af deres Artilleri styrtede Tyskerne pludselig løs paa dette Hul, og skønt de var udsat for en stærk Beskyd-

ning, der rev dybe Flænger i deres Rækker, blev de ved at gaa frem. De havde næsten naaet deres Maal, da en pludselig Forskydning af de engelske Reserver paa venstre Fløj udsatte dem for et heftigt Angreb i Ryggen. Samtidig var Tyskerne under Ild paa begge Flanker fra Franskmændene og os. Enten maatte de fortsætte deres Fremstød med den sikre Udsigt til Tilintetgørelse, eller vende og prøve at hugge sig Vej tilbage gennem vore Reserver. De prøvede det sidste, og deres Artilleri prøvede at hjælpe dem paa enhver mulig Maade, men paa Grund af Troppernes Stilling var det risikabelt at bruge Artilleriet, og Granaterne voldte da snart ogsaa ligesaa megen Skade blandt Tyskerne som blandt Franskmændene og os. Tyskerne vedblev at vige under den dobbelte Ild, og samtidig sværmede store Mængder af Kavalleri ud for at hjælpe dem. De britiske Tropper, der angreb Tyskerne i Ryggen, var i Fare for selv at komme mellem dobbelt Ild, men i Hast blev der sendt Forstærkninger, og vort Kavalleri begyndte at tvinge det tyske Kavalleri tilbage. Nu var Luften tyk af de kæmpende, og deres Raab og Skrig var øredøvende. De vigende Tyskere nærmede sig mere og mere deres eget fremrykkende Kavalleri, idet de efterlod Faldne i Hundredvis under deres Tilbagetog, men netop som det lod til, at de havde naaet deres Maal, var vort Infanteri inde paa Livet af dem, og de blev kastet over mod Franskmændene paa højre Fløj. Derefter var der ikke andet at gøre end at stikke af, og hvad der saa ud til at

være en af de bedste Brigader i den tyske Armé, var snart ikke andet end en panikgreben Masse, der flygtede for at finde Dækning mod den Ild, den var udsat for. For at komme hurtigere afsted kastede den Vaaben, Ekviperingsgenstande, alt hvad der kunde sinke den. I en Afstand af en halv Mil foran vore Stillinger laa der Dynger af Døde og Døende som et Vidnesbyrd om den frygtelige Eksekution, vort Artilleri og vore Geværer havde fuldbyrdet, og dette Nederlag var Enden paa Tyskernes Forsøg paa at bryde igennem paa dette bestemte Punkt.

En Motorcyklist-Ordonnans.

Færdig.

Min bedste Kammerat laa ved Siden af mig, og vi fyrede Skud efter Skud. Kort efter Tusmørket, da Skydningen var knap saa livlig, bad min Kammerat mig om noget at drikke, men jeg havde intet. „Hvad, hvad er der i Vejen?“ spurgte jeg. Han svarede: „Jeg tror, jeg dør.“ Jeg forbandt ham, men et Kvarter senere var han død. —

Menig PEMBERTON.

En Fodboldsamtale.

I maa ikke bilde jer ind, at vi alle staar og ryster eller kryber sammen for Granaterne, for det gør vi ikke. Vi gør lige vort Arbejde som vanligt. Hvis vi er i Gang med at slaa løs paa Tyskerne, saa bliver vi ved med det, som om der intet var i Vejen, og hvis vi netop faar os en lille Passiar indbyrdes, indtil Tyskerne kommer, saa bliver vi

ved med det. Da jeg blev saaret i Benet var det fordi jeg blev altfor ivrig i at diskutere Queens' Park Rangers og deres Chancer i denne Sæson med lille Geordie Ferris fra vort Kompani.

En Gordonhøjlænder.

Aandens Sejr.

Enhver Soldat ved, at det at være i Ilden første Gang er forfærdelig oprivende, og selv de bedste vil indrømme, at de til Tider havde Lyst til at løbe deres Vej. Der var en ung Fyr i Worcestershire-Regimentet, der led meget stærkt under denne Følelse, og som besluttede, at han vilde faa Bugt med den. Derfor gjorde han følgende: han gjorde sig det til Regel hver Dag at gaa op af Løbegravene et Stykke Tid og udsætte sig for Tyskernes Ild. Den stakkels Fyr skælvede som et Æspeløv, men hans Sjæl var stærkere end det stakkels lille Legeme, den boede i, og en hel Uge udstod han denne Prøvelse.

En Sergeant i York og Lancashire Regimentet.

Huer og Hjelme.

I den forreste Række Løbegrave satte vore Folk deres Huer og Hjelme paa Kanten for at faa Fjenden til at tro, at vi var der endnu. I den Tro, at de endnu var besatte, overdængede Tyskerne dem med Granater i tre Kvarter, inden deres Rytteri opdagede, at det var en List. Imidlertid havde Mændene i den anden Løbegrav ogsaa sat deres Hjelme og Huer paa Kanten, men blev i den, og

Tyskerne lod sig narre og nærmede sig til paa faa Yards Afstand, da de blev mødt af en frygtelig Salve og praktisk talt blæst bort.

Menig SHEPHERD af 1ste Lincolnshire Regiment.

Et Spøgelsessyn.

Jeg saa de tyske Løbegrave i den Tilstand, hvori det franske Artilleri efterlod dem. De var fyldt af Døde, men af Døde i Stillinger, som Verden ikke har set Mage til, siden Dødens Engel gik igennem Filistrenes Lejr i hin Hævnnat, Skriften omtaler*). Det var som om en Himlens Forbandelse havde ramt dem. Der stod de paa Linie, Geværet ved Skulder, et tavst Spøgelseskompagni i Daggryets graa Lys. Det var som en dyb og pludselig Søvn havde overrasket dem — kun at deres Øjne var aabne. De kunde for den Sags Skyld have staaet der fra Evighed af, med Geværet i Hvil.

En Anonym.

Levende begravet.

Har du nogen Forestilling om, hvad en Løbegrav er? Det er ganske simpelt en lang Udgravning, som dem Gasarbejderne laver, naar de lægger Gasrør ned — omtrent 5 Fod dyb og 2 Fod bred. Man er pakket sammen, der er kun Plads til at staa, men ingen Mulighed for at blive vadsket eller faa ordentlig Hvile. De forudsættes at beskytte En mod Kugler og Granatstumper. Hver Dag bliver to—tre Stykker saarede eller dræbte. Der er desuden en anden Fare. Det fik jeg at føle

*) Menes antagelig Assyrernes Lejr. 2. Kong. 19,35.

i Gaar. En stor Granat eksploderede i vor Løbegrav, og to andre og jeg blev fuldstændig begravet af Løbegravens Sider, der faldt sammen. Det var en frygtelig Følelse at blive levende begravet og langsomt kvæles. Jeg ønskede, at Granaten havde ramt mig, da jeg laa dernede. Kammeraterne gravede os, Gud være lovet, ud i sidste Øjeblik.

Sergeant SAWARD af Vest Kent-Regimentet.

Løbegravene.

De tyske Løbegrave er vidunderlige. De er gravet lige ned i Jorden og man kan spasere omkring dem i Timevis uden at ane, at der er Folk skjult i dem. Det er bare mærkværdigt, at de overhovedet kan skyde fra dem, men jeg tør nok sige, at de giver god Dækning mod Granatild, og hvad der er vigtigere endnu, de gør det vanskeligt for vore Aeroplaner at opdage Tyskerne og danne sig noget Skøn over deres Styrke. Vi giver dem intet efter i Kunsten at lave Løbegrave, og man kan sige, Kampen herude bestaar ganske simpelt i at grave Løbegrave saa nær ind paa den anden, at han maa fortrække. Det er kedeligt Arbejde og oplives kun nu og da af mindre Kampe, naar Tyskerne styrter frem for at overraske os, eller vore Generaler finder det passende at drive Fjenden lidt tilbage.

En Korporal fra Aisnestillingen.

Livet i Løbegravene.

Vort Regiment laa i dem otte Dage i Træk uden at faa varmt at drikke, uden at blive vadsket, bar-

beret eller faa ordentlig Føde. Vi kunde ikke faa noget, da den tyske Granatild var for stærk, og vore Transporter kunde ikke komme frem, da Broen over Aisne var afbrudt.

Menig GRAY af Northhampton Skytterne.

En Skaal Mælk.

Jeg er glad ved at se saa mange af vore Gutter nævnet i Dagsbefalingen og udpeget til Belønninger af forskellig Slags. Jeg frygter blot, at ikke en Tiendedel af de tapre Bedrifter, der er øvet af Folkene under Udførelsen af deres daglige Pligt nogensinde vil blive omtalt. Mange af dem er selv saa beskedne, at de ikke kan taale at høre det omtalt. Jeg havde det Tilfælde, at en Mand kom til mig med Taarer i Øjnene for at bede mig om ikke at sige til nogen Officer, hvad han havde gjort. Han laa en Dag i Løbegravene med en Skaal Mælk, som han under Fjendens Ild havde hentet fra en Bondegaard, da han saa en saaret Dorsetshiremand skæve til den. Skønt han havde haardt Brug for den selv, rejste han sig og sagde: „Tag den, gamle Dreng; jeg henter en anden". Ud styrtede han gennem en Hagl af Kugler og Granater og kom tilbage helt hvid i Ansigtet bærende en anden Skaal i sine skælvende Hænder. Han var bleven haardt saaret paa Tilbagevejen.

En Sergeant i Liverpool-Regimentet.

Tapre Franskmænd.

I en lille Landsby i Nærheden af Soissons, hvor jeg blev saaret, laa der en halv Battalion Fransk-

mænd med nogle Maskinkanoner. Deres Ordrer gik ud paa, at de skulde holde Stillingen og ikke maatte vige en Tomme for Tyskerne, hvad der saa hændte. I to Dage og Nætter holdt de deres Hjørne mod ti Gange saa mange Tyskere; men paa den tredie Nat koncentrerede Fjenden alle de Kanoner, han havde mod Landsbyen og foretog derefter et hensynsløst vildt Angreb med alle Vaabenarter. Franskmændene skød til det gjorde ondt i Armene og deres Hoveder brændte og Struberne var tørre som Pergament af Tørst, og Knæene svigtede af Sult. De kunde ikke dæmme op for denne ustandselige Strøm af Tyskere, der havde Ordre til at tage Landsbyen for enhver Pris. Fod for Fod blev Franskmændene tvunget tilbage og tilsidst søgte de, der var tilovers, Dækning i en Bondegaards Længer. Efter en Stunds Forløb blev der stukket Ild paa dem, og Soldaterne, der ikke vilde overgive sig havde ikke andet Valg end at styrte ud og blive skudt ned efterhaanden som de viste sig. Det gjorde de og næste Dag fandt vi Tyskerne i Besiddelse af Stillingen. Men vi jog dem ud efter en haard Kamp, og hjalp saaledes til at bringe Balance i Tingene.

En Konstabel af Feltartilleriet.

En Mine.

Det forfærdeligste, jeg har set, skete tidligt en Morgen i Nærheden af Soissons. Tyskerne havde besat en Stilling af stor strategisk Betydning og gravede sig saa godt ned, at intet syntes i Stand til at drive dem derfra. De maatte og skulde imid-

lertid flyttes, og da vi ikke gjorde noget Forsøg paa at gøre det ved direkte Angreb blev de lidt overmodige og troede sig sikre. Imidlertid arbejdede vore Ingeniører med feberagtig Iver Nat og Dag og borede sig Vej under Jorden hen til Tyskernes Stilling. En skønne Morgen var alt parat. Vi begyndte at skyde og gjorde et Stormangreb paa deres Stilling. Tyskerne stod parat i deres Løbegrave og fyrede uafladelig imod os. Vi vidste, hvad der vilde komme og rykkede ikke for nær, men paa den aftalte Tid lød der et vældigt Brøl foran os og en Sky af Jord, Sten og afrevne Dele af Mennesker og Dyr fløj op imod Himlen. Den Mine, vore Muldvarpe saa længe havde arbejdet paa, var tilsidst sprunget, og Tyskerne gjorde den Erfaring, at det ikke altid er den Fjende, man kan se, der er mest Grund til at frygte. I mange Yards Omkres frembød Stillingen et kvalmende Syn. Mange af dens Forsvarere havde faaet Lemmerne revet af og de tilbageblevnes Skrig var forfærdeligt. Jeg har aldrig set noget lignende, undtagen en Gang, jeg var med til en Grubeeksplosion i Nordengland.

En Korporal af Coldstream-Garden.

Irsk Heltemod.

Jeg saa en Haandfuld Irlændere kaste sig foran et Kavalleriregiment, der prøvede paa at afskære et Feltbatteri. Ikke en af de stakkels Fyre kom levende fra det, men Tyskerne maatte betale dyrt for det, og Artilleriet kom af Vejen.

Menig A. McGILLIVRAY.

»Paa dem, Drenge«!

Deres Søn og jeg havde kæmpet Side om Side, og han savnede mig. Den noble Knøs kom tilbage gennem et Helvede af Ild og bragte mig i Sikkerhed. Han var saaret, men ikke farligt. Vi er alle stolte af den Dreng; han er altid med, hvor det gaar værst til. Ned langs hele Rækken kunde man høre ham: „Paa dem, Drenge; desto hurtigere vi bryder igennem, desto snarere kommer vi hjem.“

Kanoner BATEY.

Ene Mand!

I Lejren var der en Nat en tysk Fange, der fortalte os om en Lancashire Fusilier, der var blevet afskaaret og som nægtede at overgive sig til 200 Tyskere. Han laa paa Jorden og fyrede løs saalænge, han havde en Patron tilbage, og da han havde mistet sin Bajonet, rejste han sig og lod sig skyde ned med korslagte Arme. Han var fuld af Kugler, men han dræbte tolv og saarede over tredive af sine Fjender inden de fik Bugt med ham.

Menig af Coldstream-Garden.

Et Vovestykke.

En af vore udførte for en Ugestid siden et dumdristigt Vovestykke. Han var paa en eller anden Maade sakket agterud og opdagede, at han var midt inde i de tyske Linier. Han satte Sporen i sin Kleppert og gjorde et Forsøg paa at komme gennem deres Linier. De var efter ham som en

Hvirvelvind, men han red en halv Mil med hele Armeen efter sig udsat for deres Kugler. Saa saá han foran sig paa Vejen en Deling Uhlaner. Han red ind paa dem som en Gal, som om det var hans Mening, at ride bus paa dem, men da han kun var faa Fod fra dem, svingede han til venstre og strøg forbi dem uden at have taget anden Skade end et Kødsaar i Benet.

Menig H. HILL af de irske Gardedragoner.

Hævn!

En Menig af Syd Staffordshire-Regimentet ved Navn Murphy øvede en tapper Bedrift. De laa paa Forpost og blev stadig pillet væk af Snigskytter. En Nat blev Murphy saaret i Armen og paa bredt Irsk svor han, at han vilde have fat paa Snigskytten. Trods Officerernes Advarsler blev han ved med at gøre Jagt paa ham. To Nætter senere blev Murphy savnet paa sin Post, men Snigskydningen holdt op. Senere, da man søgte efter ham, fandt man ham ved Foden af et højt Træ tæt ved Siden af Snigskyttens Lig, der var naglet til Jorden med Murphys Bajonet. Murphy fortalte Officeren, at da han opdagede „den Satan" var han højt oppe i Træet. Da han naaede ned under det truede han med at skyde, da Tyskeren lod sin Riffel falde og kravlede ned. „Saa gav jeg ham en ordentlig Omgang med Næverne og naglede ham tilsidst fast."

Menig J. SMITH af Coldstream-Garden.

En ung Officer!

Foran os var der et engelsk Regiment, der havde været i haard Kamp hele Morgenen, og henad Aften saa vi en lille Del af deres Saarede komme tilbage, deriblandt en ung Officer, knap mere end en Dreng. Han havde ingen Frakke paa og stod barhovedet og knugede Revolveren i den ene Haand. Den anden Arm var væk helt op til Skulderen. En eller anden havde anlagt en foreløbig Forbinding, men han var ivrig efter at finde en Læge og spurgte en af vore Officerer, hvor den nærmeste Læge var. Vor Officer fortalte ham, hvor han kunde finde en, men tilføjede: „De kan ikke gaa derhen alene, de mister formeget Blod. Jeg skal lade en af mine Folk hjælpe Dem.“ „Aa, jeg behøver ingen Hjælp“, svarede han, „og de stakkels Djævle har nok at gøre med selv at komme ud af dette Helvede“. Hvorpaa han smilende gik sin Vej. Hjælp! Han vilde ikke høre Tale om det.

Menig A. RUSSELL af Seaforth Højlænderne.

Brosprængning.

Løjtnant Pottinger gjorde en af de modigste Ting, der er bedrevet i denne Krig. Han og hans Deling var i Færd med at sprænge en Bro, der var udsat for Fjendens Ild. De anbragte Sprængladningen og Folkene trak sig tilbage, medens Løjtnant Pottinger og en Sapør blev for at tænde Lunten. Det gjorde de, men der var aabenbart noget i Vejen med Tændsatsen, og Ladningen eksploderede ikke. Saa affyrede Sapøren ti Skud imod den

med sit Gevær, men uden Virkning. Løjtnant Pottinger sagde saa. „Jeg vil faa den Ting til at gaa af," hvorpaa han trykkede Sapørens Haand og gik ud paa Broen. Der satte han Mundingen af sin Revolver til Sprængladningen og affyrede alle seks Patroner. Alligevel eksploderede den ikke og de maatte forlade Broen uden at faa den sprængt, da de blev drevet tilbage af Tyskerne. Var det lykkedes vilde Løjtnanten være gaaet i Luften, hvad han vidste ligesaa godt som vi.

En Ingeniørsoldat.

Ved Stigbøjlen.

„De hvide Skotter" galloperede fremad med os hængende ved Stigbøjlerne; det var et uforglemmeligt Syn. Vi blev simpelthen trukket med af Hestene, der fløj frem gennem en Sky af Kugler fra Fjendens Maximkanoner. Sadlerne blev hurtigt tømt efterhaanden som vi nærmede os Tyskernes Front og fløj forbi Maximkanonerne, der stod i forreste Række. Vi var over de tyske Artillerister, inden de vidste et Ord af det, og mange af dem laa i deres Blod, inden de var klare over, at vi var blandt dem. Saa begyndte Slagsmaalet for dødelig Alvor. „Den sorte Vagt" og „De hvide Skotter" gik paa som var de besatte. De kæmpede som Djævle. Det var vore Bajonetter mod Tyskernes Sværd, men Tyskernes Sværd hjalp ikke mod os. De faldt i Hundredvis, og stadig fortsatte Bajonetten sit blodige Arbejde. Fjenden begyndte at vakle efterhaanden som Blodbadet tog til, og brast snart sammen og tog Flugten som Kaniner.

Menig W. MORTON af „Den sorte Vagt".

„Han frelste andre!“

Vi arbejdede i Føling med et fransk Korps paa vor venstre Fløj, og tidlig en Morgen blev vi sendt frem til Landsbyen her, som vi havde Grund til at tro var ren for Fjender. I Udkanten af den udspurgte vi en fransk Knøs, men han lod til at være forskrækket og løb sin Vej. Vi gik frem gennem den lange smalle Gade og netop som vi kunde se Enden af den styrtede en Mand ud af en af Bøndergaardene paa højre Side. Øjeblikkelig begyndte det at knitre med Geværild foran os og den stakkels Fyr faldt død om, inden han naaede os. Han var en af vore, en Menig af — — — — — — Vi fik at vide, at han var blevet fanget den foregaaende Dag af en tysk Ryttertrop, og var blevet holdt fangen i Bondegaarden, hvor Tyskerne laa i Baghold. Han gættede, hvad de havde i Sinde og skønt han vidste, at de vilde dræbe ham, hvis han gav den ringeste Lyd fra sig, besluttede han at springe frem for at advare os om, hvad der var i Vente. Han havde over et Dusin Kugler i Kroppen. Vi begravede ham Dagen efter med militære Æresbevisninger. Hans Genkendelsestegn saavel som alt andet, der kunde lede os paa Spor manglede, saa vi kunde kun hædre ham ved følgende Indskrift paa hans Grav: „Han frelste andre“. Der var ikke en af os, der ikke havde Taarer i Øjnene, da vi lagde ham til Hvile i den lille Landsby.

En Korporal ved Aisnestillingen.

En Hilsen.

Kære, — jeg ligger her i en Skov med Benet skudt af og ved ikke, om Ambulancen vil finde mig. Det er frygteligt. Jeg haaber, jeg skal faa dig at se igen. En kærlig Hilsen til min lille Pige og dem alle derhjemme.

JACK.

Mandtal.

Krigens Rædsler kan man kun i Fantasien forestille sig og dog vænner vi os til dem. Det lyder meget ufølsomt, men efter Slaget har vi Navneopraab. Sergeanten læser Navnene op. Maaske den første han kalder paa mangler. Ingen ved, hvad der er blevet af ham. Den næste bliver raabt op og der er en, der siger: „Jeg saa ham blive skudt". Sergeanten sætter „skudt" eller „saaret" ved hans Navn. Ingen gør Bemærkninger dertil eller siger noget.

Korporal R. W. CROW af Ingeniørkorpset.

Ruskin paa Slagmarken.

Jeg fandt en Dag en saaret Lancashire Skytte. Han havde to uhyggelige Saar i Brystet og jeg var vis paa, han havde faaet, hvad han havde godt af. Han laa og læste roligt i en Lommeudgave af Ruskins Bog: „Den vilde Olivens Krone", og syntes at være meget glad for den og optaget af den. Da jeg talte med ham et Par Minutter, sagde han, at denne lille Bog havde ledsaget ham gennem hele Felttoget, og at han ønskede, at den skulde begraves med ham, naar han døde. Det gjorde han næste Dag og han fik sin Bog med sig.

En Sergeant af femte Lansenerregiment.

Sammen i Bøn.

Efter at have været i den frygteligste Granatild otte Dage i Træk, blev jeg saaret, men Gudskelov uden at det gik ud over nogen Knogle. Jeg skal aldrig glemme min stakkels Sidekammerat. Han fik sit Ben brækket saa at Benpiben stak ud og samtidig fik han en stor Flænge i Læggen. Men hvad der var herligt var, at saa snart vi blev klare over, at vi var saarede, forenede vi os i Bøn til vor himmelske Fader, hvorpaa vi hjalp hinanden med at forbinde os. Jeg har ikke set ham efter, at vi blev baaret ud af Løbegraven, men jeg er vis paa, han har det godt.

Menig W. MARSHALL af første Devonshire Regiment.

Hans sidste Vilje.

Det korteste Testamente, jeg nogensinde har hørt om, blev oprettet en Nat af en af det kongelige skotske Regiment. Han blev slaaet til Jorden under et Angreb paa de tyske Løbegrave, og med sit sidste Aandedrag, tror jeg, raabte han efter sin Kammerat: „Jack, Du maa ha' mine Sager". Senere fandt vi ham død, og Jack fik ganske rigtigt hans „Sager" fra hans Brystlomme, men jeg tror ikke, han havde skilt sig ved dem, hvis han havde tænkt sig at faa et Sug paa Piben, og ingen af os vilde have forlangt det af ham.

En Cameron-Højlænder.

Officererne.

Vore Officerers Mod er beundringsværdigt; de gaar ikke af Vejen for noget, og hvor de gaar

følger vi dem og vilde følge dem, hvor det skulde være. En Mængde af vore Officerer bliver dræbt; det er Synd for dem, stakkels Fyre, thi de er tapre Mænd.

Sergeant E. F. EAGAR af det kgl. irske Regiment.

Hans Kære derhjemme.

Lige da vi skulde rykke ud i Kamp, fik en Mand i Staffordshire-Regimentet et Brev med Efterretning om hans Kones og hans lille Datters pludselige Død. Der var ingen Tid til Taarer eller unyttige Klager, og han maatte gaa i Kamp med Hjærtet fyldt af denne frygtelige Sorg. Han klarede for sig som en Helt, og netop da vi var ved at trække os tilbage, blev han dødeligt saaret. Jeg prøvede at sige ham et deltagende Ord, men han afviste det. „Det er det samme," sagde han. „Jeg har faaet mit Pas; men jeg har sendt et Par Tyskere forud, og i hvert Fald faar jeg mine Kære at se."

En Sergeant af Lansenererne.

Gribbe.

Vi fandt en Tysker, der laa klemt under en Lavet, som man havde maattet lade i Stikken. Han kunde ikke befri sig selv, og maatte ligge dér og se paa to modbydelige Gribbe, der sad og ventede paa at komme til at hakke i ham, naar den sidste Gnist af Liv var slukket. Han blev befriet, da vi fandt ham, for Du kan nok forstaa, at det ikke er rart at se disse væmmelige Dyr sidde og vente paa En. Naar vi faar Øje paa dem, skyder vi dem,

men de svæver altid over Slagmarken, og de følger altid vore Tropper paa Marchen. De synes at have et Instinkt, der siger dem, hvor der er Døde at vente. De er forfærdeligt bange for Aeroplanerne, og naar de er oppe, forsvinder de.

Menig T. R. MORGAN af Feltartilleriet.

Sang og Død.

Jeg hænger lidt med Næbbet paa Grund af noget, der hændte sidste Nat. Vi morede os med at synge og ryge for at fejre Ankomsten til Lejren af et Par Kasser Cigaretter. Min bedste Kammerat, ham jeg saa ofte har fortalt Dig om, blev opfordret til at give en Sang og lige netop som han tog Stumpen ud af Munden for at efterkomme Opfordringen, faldt en Granat ned iblandt os og han blev haardt saaret i Siden og i Hovedet. „Det er ude med mig, George," var alt, hvad han fik Tid til at sige, og saa var det forbi. Han var en udmærket Kammerat. Ingen Mand har nogensinde haft en bedre, og vi var alle meget oprevne af det. Han havde Kone og fire Børn der hjemme. Gud skal vide, hvad der nu bliver af dem.

En Sergeant ved 1ste Divisions Stab.

Ingen kolde Løbegrave mere.

Der var en Fyr fra Berkshire, der som saa mange andre af os havde ladet sig indrullere efter en Strid med sin Kæreste. Ved Overgangen over Aisne blev han ramt og han havde akkurat saa meget Liv tilbage, at han kunde fortælle mig hvad

Pigen hed og bede mig skrive til hende. „Sig hende," sagde han, „at jeg er ked over, at vi havde den Bataille, men det var alligevel for det gode, thi ellers var jeg ikke kommet til at give mit Land min Smule Haandsrækning. Det er drøjt, at jeg aldrig mere skal faa hende at se og komme til at tale med hende om Tingene, men jeg er vis paa, at hun vil tænke bedre om mig nu, end hvis jeg havde været en af dem, der bliver hjemme. Farvel, gamle Dreng, nu er der i hvert Fald ikke mere noget, der hedder kolde Nætter i Løbegravene."

En Menig af Leicestershire-Regimentet.

Et Damelommetørklæde.

Jeg befandt mig pludselig midt inde i et fransk Regiment til højre for os. Jeg vilde rykke frem med dem, men den kommanderende Officer smilede og rystede paa Hovedet. „De vil kende Dem paa Deres Khakifarve og hurtigst muligt faa Dem pillet væk," sagde han paa Engelsk, „gaa over paa venstre Fløj; dér, paa den Høj, vil De finde Deres Kammerater." Jeg blev staaende og saa Regimentet drage forbi, saa gik jeg tværs over Markerne og op gennem en stor Allé. Granaterne peb over Hovedet paa mig, men der var intet at blive forskrækket for. Midtvejs i Alléen laa der ved Siden af Vejen en tysk Lanseneroffícer død. Hvorledes han var kommet der er en Gaade, thi vi havde ikke set noget Kavalleri. Men der laa han og en eller anden havde lagt hans Arme over Kors paa Brystet og stukket ham et Celluloid-Krusifiks mellem

Fingrene. Over hans Ansigt laa et smukt lille Lommetørklæde — en Kvindes — med en Knipling uden om. Det var lidt af et Mysterium, da der ikke saavidt jeg ved var en Kvinde i Miles Omkres.

En britisk Infanterist.

En irsk Skytte.

Der var en ung Fyr, en irsk Skytte. Han knælede ved Siden af en saaret Gloucestermand og holdt Tyskerne paa Afstand, der kredsede rundt som Aadselsgribbe. Han var selv bleven ramt, men fyrede tappert løs paa Fjenden saa hurtigt som hans saarede Arm var i Stand til det. Vi kom dem til Hjælp, men de var begge helt udmattede, da vi naaede dem, og til vor store Sorg maatte vi overlade dem til at blive fundne af Røde-Kors Bærerne. Det var haardt, men hvis man vilde prøve paa at samle alle de Saarede op, man traf, vilde man ikke være til megen Nytte som Soldat, og da vi havde strenge Ordrer til at besætte en Stilling, hvorfra vi kunde dække Tilbagetoget, havde vi ingen Tid til Følsomhed. Det vidste de og de var ikke dem, der vilde forlange, at vi for deres Skyld skulde udsætte Arméens Sikkerhed. „Det kan være det samme," sagde Skytten med et svagt Smil paa det hvide Ansigt, „„Søstrene" vil samle os op, naar det hele er forbi, men hvis de ikke gør det, skal vi jo kun dø engang, og det er en stor Kamp, vi har været med i, i alle Tilfælde. Hvad kan en Soldat forlange mere?" Da vi kom tilbage var en af dem der endnu ganske vist — men stendød;

hans Kammerat var derimod borte og om det var Tyskerne eller Røde-Kors Folkene, der havde taget ham skal jeg ikke kunne sige.

En irsk Dragon.

Tag mig.

En tysk Uhlan kom hen til en af Northhampton-Regimentets Forposter og sagde: „Tag mig til Fange for Pokker, jeg kan ikke holde til mere.“ Han havde arbejdet i London.

Menig af Nord Lancashire-Regimentet.

Omringet!

Pat Ryan af Connaught-Skytterne syntes han maatte gøre noget for at fejre sin Fødselsdag, der indtraf Fredag i forrige Uge. Uden at fortælle nogen derom gik han op af Løbegraven ud paa Eftermiddagen og kom tilbage, da Mørket var faldet paa, med to store Tyskere i et Reb. Hvorledes eller hvor han har faaet fat paa dem er der ingen der ved. Kaptajnen spurgte, hvorledes han havde baaret sig ad med at fange dem. „Ja, jeg omringede dem, Sir,“ svarede han.

En Artillerist.

I Regnskyl.

I to hele Dage strømmede Vandet ned i Spandevis. Det var som man kunde tænke sig Bunden var bleven vendt i Vejret paa Havet. Et Sted flød Teltene rundt som om det var Yachterne paa Søen ved Welsh Harp. De der havde været dumme nok til at komme paa Ydersiden af deres Tøj den foregaaende Aften havde et Fandens Mas med at

finde det om Morgenen. At maatte svømme efter sine Ting, naar man vaagner, hjælper ikke til, at man bliver hurtigt klædt paa.

En menig Grenader.

Pertentlig.

Der var en Fyr i Garde-Grenaderne, der altid var meget nøjeregnende med sit Ydre, og som blev ved at gaa med Slips hele Tiden, medens de fleste af os søgte at reducere vore Fornødenheder mest muligt. En Dag, da vi var udsat for stærk Geværild, saa man ham have forfærdeligt travlt. „Er Du saaret?“ spurgte man ham. „Nej,“ sagde han. „Hvad er der saa i Vejen?“ „Det — Slips vil ikke sidde ordentligt!“ svarede han og fortsatte med at binde det, medens Kuglerne susede om os.

Korporal C. HAMER af Coldstream Garden.

Kom med udenfor!

En Nat i Lejren var der en af de tyske Fanger, der var tjok fuld af „Fred-for-enhver-Pris“ Hykleri, og talte op ad Døre og ned ad Stolper om, at alle Mennesker er Brødre. Det morede ikke Terry Monahan, en irsk Menig af Liverpool Regimentet, og fuldkommen rasende vendte han sig mod Tyskeren og sagde: „Din skidne, i Kirke-gaaende, Alter-besudlende, Præste-myrdende tyske Djævel,“ raabte han, „Du er ikke min Broder, og ved alle Helgener, hvis Du blot vil gaa med mig udenfor et Øjeblik, skal jeg banke alt det Vrøvl ud af dit grimme Hovede.“

En Sergeant i York og Lancaster-Regimentet

„Mein Gott!“

Der hændte for en Ugestid siden en pudsig Ting. Spejder-Officeren ved vort Regiment gik en Nat ud for at rekognoscere og tabte Retningen. Da han troede, han var paa Tilbagevejen, rendte han mod en Løbegrav, som han tog for sin egen, hvorfor han begyndte at gaa langs med den, indtil han traf en Skikkelse, øjensynligt en Officer, der gik frem og tilbage. „Hallo, god Aften!“ sagde han, hvorpaa den anden Officer for tilbage og sagde: „Mein Gott, Engelskmændene!“ og inden han var kommet sig af sin Overraskelse sprang Spejder-Officeren op af Løbegraven og slap væk uden at blive ramt.

En britisk Spejder.

Middel mod Nervesmerter.

Der er en Fyr i vort Kompagni, der har fundet en glimrende Kur mod Nervesmerter, men der er ikke Udsigt til, at han vil faa Patent paa den, thi den er lidt for risikabel og kunde let dræbe Patienten. Held er en af Bestanddelene og det kan man jo ikke altid være sikker paa. Han laa i Løbegravene forleden Dag og var ved at blive gal af Ansigtssmerter, da en tysk Granat sprang i hans Nærhed. Han blev ikke ramt, men Eksplosionen berøvede ham et Øjeblik Bevidstheden. „Mine Nervesmerter er væk,“ sagde han, da han kom til sig selv. „Det er seks af Dine Kammerater ogsaa,“ sagde vi. „Aa, jøsses,“ sagde han. Hans Navn er Palmer og derfor kalder vi nu de tyske Bomber for „Palmers Nervepiller“.

Menig H. THOMPSON af Gordon Højlænderne.

Svar paa Tiltale.

Den tyske Officer styrtede hen til Tim Flanagan, en af de løjerligste Fyre i Regimentet, og opfordrede ham til at overgive den Deling, han førte Befaling over. „Er det mig, Deres Højvelbaarenhed taler til i den Tone?“ sagde Tim paa sin uforfærdede Maade. „Nu er det nok snarere Dem selv, der skulde tænke paa Overgivelse, og hvis Du ikke forsvinder med det samme, Dit uopdragne tyske Uhyre, skal jeg forsyne Dig med saameget koldt Staal, som Du behøver mellem her og hisset.“ Saa gav den tyske Officer Befaling til sine Folk, og hvad der derpaa hændte, kan jeg ikke fortælle, thi i det samme fik jeg en Kugle mellem Ribbenene; men hvad jeg kan sige er, at hverken Tim eller nogen af hans Mænd overgav sig.

En Connaught-Jæger.

Hallo gamle Tinhatte.

Omtrent fire Tusind Tyskere, stærkt støttet af Artilleri, prøvede at tiltvinge sig Overgang over Floden. Der var i alt kun 300 Connaught-Jægere til at forhindre dem i at anbringe deres Pontoner. Fyrende alt, hvad de havde lært, kom de ned til Flodbredden. Irlænderne havde gravet sig ned og raabte over til den anden Bred: „Hallo, I gamle Tinhatte, hvornaar kommer I?“, og da Irlænderne fik Kig paa Tyskernes store Støvler var deres keltiske Lystighed ikke til at styre. Skytterne raabte: „Vi kan godt se Jer; det kan ikke nytte I skjuler Jer. Vi kan se Ørerne stikke frem!“ Saa belavede de

sig paa at indrette sig behageligt, men lidt senere forsøgte det tyske Infanteri, der var gaaet over Floden længere nede, at omgaa dem. Det var et drøjt Stykke Arbejde, men den Maade, hvorpaa Irerne besørgede det, vilde have taget Vejret fra Dig.

En Nottingham Artillerist.

Orange og Grønt.

Mick Clancy er en Rad til at narre Tyskerne og gøre Grin med dem, saa at han næsten faar os til at revne af Latter over sine Paafund. I Gaar fik han fat paa en Stol og satte en Hue paa den saa at den lige akkurat kiggede op over Løbegraven, og den skød Tyskerne efter, saa de maa have brugt mange Ton Ammunition, og vi lo dygtigt af dem. Tommy Mc. Quistan, ham den store Sergeant fra „Det sorte Regiment", bestiller ikke andet Morgen, Middag og Aften end at tale om Ned Carson og hvad han og hans Frivillige vil udrette, naar de kommer ud og slaas med Tyskerne. Han maa finde sig i en Mængde Drillerier fra os, naar vi hviler os i Sergeanternes Messe, men skønt han er vild Orange-Mand, ved han godt, at vi ikke tænker ringere om ham af den Grund. For at faa ham trukket op, siger vi til ham, at han sikkert vil blive Dørvogter i Dublin-Parlamentet, naar Krigen er forbi; men han tager os ikke vor Spøg ilde op, men svarer, at der er mere Sandsynlighed for, at han vil ende sine Dage som Fangevogter i det Tugthus, hvori vi kommer til at sidde.

Sergeant P. CAHILL.

Paa Operationsbordet.

Giv dem en Cigaret og lad dem tage fat i Kanten af Operationsbordet, saa holder de ud til hvad det skal være, indtil de bogstavelig talt besvimer.

Korporal H. STEWART af Sanitetskorpset.

Shagpiben.

„Kan jeg gøre noget for Dig, Kammerat?“ spurgte jeg en Dag en saaret Soldat af Hampshire-Regimentet. „Ja,“ sagde han, „Du kan tænde min Pibe for mig. Der ligger Tændstikker og Tobak i min Inderlomme.“ Jeg gjorde som han bad mig, og det sidste, jeg saa til ham var, at han laa derude i Regnen af Kugler og Granater og smøgede sin „Gold Flake“. Det er karakteristisk for den Aand, der hersker blandt vore Soldater.

En Gardegrenader.

Barmhjærtighed mod Fjender.

En Flok saarede Tyskere blev ført ind i en Skov for at beskytte dem mod Regnen. Deres eget Artilleri aabnede Ild mod Skoven og snart stod den i Flammer. De Saaredes Skrig var frygteligt. Nogle af vore Folk udbad sig Tilladelse af deres Officerer til at bære Tyskerne ud. De gjorde det under heftig Beskydning. De saarede var meget taknemmelige, og sagde, at havde vore ikke hjulpet dem, var de bleven brændt levende.

En Menig af Højlænder-Infanteriet.

Frelst fire.

I Nærheden af Cambrai angreb en mørk Nat Englænderne Fjenden, der holdt en Bro, som førte

over Kanalen. Da vore naaede en Dæmning, der faldt stejlt af ned i Kanalen, tabte flere af dem Fodfæstet og faldt i Vandet. Fire af dem, der ikke kunde svømme, var lige ved at drukne, da Korporal Brindall, der var en udmærket Svømmer, sprang ud og reddede dem alle, den ene efter den anden. Han var i Færd med tilsidst selv at klavre op ad Dæmningen, da en tysk Granat eksploderede i Nærheden af ham og dræbte ham.

Trommeslager H. SAVAGE af Berkshire-Regimentet.

En Yorkshire „Bondeklods".

En Nat ude i Løbegravene tog en Mand af Vest Yorkshire-Regimentet sin Frakke af og svøbte den omkring en saaret Kammerat, der maatte blive liggende til Ambulancen kom og hentede ham. Hele Natten stod den prægtige „Bondeklods" i Løbegraven i Skjorteærmer i Vand op til Bæltestedet (Temperaturen var paa Frysepunktet) og besvarede Tyskernes Ild. Om Morgenen vilde han ikke høre Tale om andet end „en Smule Forfrossenhed, som en Kop Te og en Pibe Tobak vilde jage paa Porten," men jeg blev ikke forbavset, da jeg hørte, han samme Eftermiddag var sendt til Hospitalet med Lungebetændelse. Jeg haaber, han vil klare den.

En Sergeant af Liverpool-Regimentet.

Hjælp den anden!

Efter en af de haarde Kampe ved Aisne var der en Lejlighed, hvor vi maatte lade de saarede ligge ude i Regnen hele Natten. Jeg fandt en menig irsk

Skytte, der havde faaet, hvad han behøvede. Han havde en vandtæt Kappe over sig, men i Nærheden af ham laa der en Artillerist uden nogetsom helst over sig. Jeg spurgte Irlænderen, om jeg kunde gøre noget for ham. „Nej," sagde han, „men hvis Du vil tage min Kappe og lægge den over den stakkels Fyr derhenne, vil jeg være Dig taknemmelig. Jeg kommer alligevel ikke over det, men han kan maaske, hvis han faar Hjælp med det samme. Farvel! Sørg for, at Gribbene ikke faar Lov at tage mig, naar jeg er død, saa er du rar!"

En Menig fra Aisneslaget.

Et kostbart Æble.

Der var i Connaught Jægerne en „Gut", der midt i Kugleregnen styrtede ud af Løbegravene og over til en Have nærved for at plukke et Æble til en saaret Kammerat, der led af Sult og Tørst. Han fik ogsaa fat i Æblet, men fik tillige en Kugle eller to i Kroppen paa Tilbagevejen, og faldt død om omtrent halvtredsindstyve Fod fra sit Maal. Den saarede fik imidlertid sit Æble efter at en Artillerist var blevet saaret for at hente det, og jeg haaber, han skønnede paa det, thi det var det kostbareste Æble, jeg nogensinde har hørt Tale om, undtagen eet, men det ligger langt tilbage.

En menig Højlænder.

En venlig Tysker.

Efter Kampene om Soissons laa jeg haardt saaret paa Marken. Nær ved mig laa en ung Fyr af

Northhamptonshire-Regimentet. Bøjet over ham stod en tysk Infanterist og holdt en Flaske med Vand til hans Læber og prøvede paa at trøste ham. Den saarede fantaserede og raabte hele Tiden: „Mor, er Du der?“ Tyskeren lod til at forstaa ham, thi han strøg ham blidt over den feberhede Pande med sin Haand og klappede den stakkels Knøs ømt som en Kvinde. Tilsidst tog Døden ham; og da den Saarede opgav Aanden, saa jeg, hvorledes Tyskeren prøvede paa at skjule sine Taarer.

Korporal HOUSTON af Seaforth Højlænderne.

De græd som Børn!

Forleden standsede jeg for at hjælpe en ung Knøs af West Kent Regimentet, der var bleven haardt saaret af et Granatstykke. Han havde ikke lang Tid tilbage at leve i og han vidste det. Jeg spurgte ham, om han havde noget Budskab at ville have bragt til nogen derhjemme. Den stakkels Fyrs Øjne fyldtes af Taarer, da han svarede: „Jeg løb hjemmefra og lod mig indrullere for et Aar siden. Mor og Far ved ikke, at jeg er her, men sig dem, at jeg er ikke ked af, at jeg gjorde det.“ Da jeg bagefter fortalte Kammeraterne om det, græd de som Børn, men Du skal vide, at det er den Aand, der vil bringe England igennem denne Krig, og der er ikke en af os, der ikke tænker paa den stakkels Fyr og det Eksempel, han har givet, naar vi gaar i Kamp.

Korporal SAM HASLETT.

Imponerende.

Medens vi ventede paa Ordre til at gaa frem saa jeg en Kavallerisergeant, der var blevet slemt saaret tre Gange, men som stadig kløede løs. Medens han kæmpede, saa jeg ham gaa hen til en haardt saaret Korporal, der skreg om at blive taget ud af Kamplinien. Den saarede Sergeant forbandt den andens Saar, satte ham paa sin Hest og sendte ham bort. Derefter saa jeg Sergeanten humpe afsted tilfods det bedste han havde lært efter sit Regiment for at fortsætte Kampen. Jeg ved ikke, hvad der blev af ham, men det ved jeg, at noget mere imponerende faar jeg næppe nogensinde at se.

En saaret Husar.

Honnør!

Et Troppetog med et Tusind belgiske Soldater kom ind til Stationen. De saa frygtelig snavsede og forfærdeligt alvorlige ud. De lod til at være glade ved at træffe Engelskmænd og vilde hele Tiden trykke os paa Næven. Jeg regner, at jeg vekslede Haandslag med et Par Hundrede af dem. Naar de saa en engelsk Officer, sprang de op og gjorde Honnør. Da de kom forbi en Major af et skotsk Regiment, som laa paa en Baare, med to Saar i Brystet foruden flere andre, gjorde de ogsaa Honnør for ham. Skønt han var meget svag, raabte han til sin Ordonnans: „Rejs mig. Jeg kan ikke besvare deres Hilsen liggende.“ Hans Ordonnans sagde til ham, at han var for svag, han maatte ikke røre paa sig, men han blev ved sit og blev

stivet af og besvarede Honnøren, skønt han næppe havde Kræfter nok til at føre Haanden op til Panden. Det var et gribende Syn.

En Anonym.

Officer og Gentleman.

Omtrent Kl. tre om Eftermiddagen, netop som vort Artilleri var kommet i Stilling, parat til at understøtte os, fandt Tyskerne os med deres Artilleri, og — bum — kom deres „Kulkasser" ned over os. I Nærheden af mig laa vor tapre Kaptajn dødeligt saaret, og naar Granaterne sprang, aabnede han af og til Øjnene og raabte med svag Stemme: „Hold ud, Valisere, hold ud!" Mange af vore Saarede formaaede at kravle frem og tilbage langs Ildlinien og uddele den Ammunition, de ikke selv kunde bruge. Saaledes holdt vore brave Knøse ud, indtil vort Artilleri aabnede sin Ild og betalte Fjenden tilbage med Renter. Vi havde vundet! Vi er „den latterlige lille Armé!" Aa ja, vi tvang dem til at æde deres egne Ord i sig. Ude paa Slagmarken laa strøet Tusinder af døde og saarede Tyskere. De stablede dem endogsaa selv ovenpaa hverandre og lavede Barrikader af dem. Da Mørket faldt paa, meldte adskillige af vore sig frivilligt til at opsamle de saarede, skønt vi stadig var udsat for en frygtelig Granatild. Mange blev ramt under Udførelsen af dette Hverv. Kaptajn Haggard døde samme Aften og hans sidste Ord var: „Hold ud, Valisere!" Han døde som han havde levet, som en Officer og Gentleman.

Menig C. DERRY af det valisiske Regiment.

Halleluja!

Vi havde ligget nogen Tid i Løbegravene og havde fyret alt, hvad vi havde lært. Til højre for mig, Skulder ved Skulder, laa to Frelsersoldater. Jeg huskede dem, fordi de havde holdt et Møde med nogle af os Ugen før. Som vi laa der med Kuglerne pibende os om Ørene var disse to de mest koldblodige blandt de koldblodige. Da vi havde kæmpet nogen Tid, fik vi Ordre til at trække os tilbage, og da vi var i Færd med at trække os ud af Løbegravene, blev den ene af Frelsersoldaterne ramt og faldt. Hans Kammerat savnede ham ikke før vi var kommet flere Hundrede Yards væk. „Hvor er —?“ raabte han. „Jeg maa gaa tilbage og hente ham!“ sagde han, og skyndte sig tilbage, trodsende en Regn af Kugler og Granater. Jeg beundrede hans Mod saa meget, at jeg tilbød at følge ham, men han sagde: „Nej, Herren vil beskytte mig; jeg kan godt selv klare det,“ hvorfor jeg smed mig ned og ventede. Jeg saa ham krybe nogle Yards, og derefter løbe i Dækning, atter krybe og atter løbe og tilsidst, da han fandt sin Kammerat, samlede han ham op og løb for at komme i Sikkerhed med ham. Hvor dog Kuglerne faldt tæt omkring ham. Han naaede at komme i Læ af nogle Træer, ud igen og atter i Læ. Da han skulde over det sidste aabne Stykke, kunde jeg ikke styre mig længere, men sprang frem for at hjælpe ham, og blev ramt. Hvad tror Du saa den tapre Fyr gjorde? Han lagde sin anden Arm om mig og slæbte os begge med sig. Det blev hurtigt mørkt

og pludselig lagde han os begge ned og fandt vore Saar, som han forbandt med nogle Strimler, han rev af sin Skjorte. Jeg skal aldrig glemme den frygtelige Nat.

En Anonym.

Et mærkeligt godt Menneske.

Nær ved vore Løbegrave laa der en Mængde Saarede og raabte jammerligt paa at faa noget at drikke. I Løbegravene laa der en sindig Fyr, en Ingeniørsoldat, der ikke kunde udholde det længere. Han samlede alle de Vandflasker, han kunde faa fat paa, og sagde, at nu gik han ud til dem. Luften var tyk af Kugler og Granater og at vise sig var den visse Død. Fyren vidste det ligesaa godt som vi, men det standsede ham ikke. Han naaede godt og vel den første Mand og fik givet ham en Slurk af en Flaske, men aldrig saa snart havde han vist sig, før Tyskerne rettede deres Ild mod ham. Efter at have set til den første Saarede kravlede han videre til de andre, indtil han var omtrent en kvart Mil borte fra os. Saa rejste han sig og løb i Zig-Zag hen til en anden Gruppe af Saarede, men saa var det ogsaa ude med ham. Tyskerne skød voldsommere og voldsommere. Han blev haardt saaret, og idet han gav et lille Sving med Armene opefter, faldt han som den Helt, han var. Senere blev han samlet op sammen med de Saarede, men da var han saa død som man kan blive det hernede. De Saarede, for hvis Skyld han havde vovet og mistet sit Liv, holdt meget af ham og var dybt rystede, da de hørte om hans Død.

En af dem, der var saaret saa slemt, at han ikke vilde komme til at opleve endnu en Søndag, sagde til mig, da vi gik forbi Ingeniørsoldaten, der laa med et Smil paa sit hvide Ansigt og havde saa mange Kugler i Kroppen, at han kunde forsyne en hel Bataillon: „Han var et mærkeligt godt Menneske, var han. Det er nok værd at have levet, naar man har set en saadan Bedrift, og nu da jeg har set den, er jeg ligeglad med, hvad der bliver af mig.“ Det er, hvad vi alle følte.

En Korporal af Bedfordshire-Regimentet.

Næste Mand.

Ved Aisne saa jeg en uforknyt Bedrift af en af „Bøffellæders“-Regimentet. Han blev overrasket af Tyskerne og det eneste Vaaben, han havde at værge sig med overfor en, der gik løs paa ham med sin Riffel, var en halv Mursten. Han lod den suse og traf „Pølsetyskeren“ i Hovedet, saa at han ramlede om. Saa samlede han hans Riffel op, tog koldblodig Stilling og raabte: „Næste Mand, der skal barberes!“

Menig G. BARTON af Ingeniørerne.

Et mærkeligt Møde.

For nogle faa Aar siden var jeg Delegeret for I. L. P.*) paa den internationale Socialist-Kongres i Stuttgart, og boede der i Huset hos en Tysker ved Navn Hans Woesschoeft. Efter Slaget ved Marne forfulgte jeg sammen med en Afdeling af vore Tyskerne og kom en Dag i Bajonetfægtning med en tysk Kavallerist. Da jeg saa nærmere paa

*) Independent Labour Party, det uafhængige Arbejderparti.

ham, genkendte jeg min Vært fra lykkeligere Dage. Han genkendte ogsaa mig, og vi havde ikke Hjærte til at kæmpe videre. Han frelste Situationen ved at overgive sig.

Korporal HAYHURST af Shropshire lette Infanteri.

Det onde Blink.

Man kan se, at Tyskeren hader En af det onde Blink i hans Øje. Det er farligt at komme ham nær, hvis man ikke har en Bajonet ved Haanden. Jeg prøvede at hjælpe en saaret Tysker og det næste, jeg fik Øje paa, var hans Kammerat, der bagfra gik løs paa mig med en Bajonet. Han var ogsaa saaret, men han troede, han kunde faa Ram paa mig. Men jeg stak først, og han ønskede ikke mere end en Omgang, kan jeg fortælle Dig. Der falder jo af og til et behageligt Stykke Arbejde af til En i Krigstider.

En Menig af Coldstream-Garden.

Skaanede!

Paa Hospitalet laa der tyve Saarede, deriblandt tre Tyskere, under en engelsk Læge. Da vore Tropper havde trukket sig tilbage til deres Basis, noget bag Fronten, blev Hospitalet overfaldet af halvtredsindstyve Tyskere. De var alle mer eller mindre paavirkede af Spiritus og de forlangte, at vi skulde sige dem, hvor Regimentet var. Ikke en af os vilde sige det og de truede saa med at skyde os alle. De begyndte at svinge deres Revolvere og raabe og skrige, og da, maa jeg sige, at jeg begyndte at skælve. Jeg var virkelig angst og jeg

troede, vor Time var kommet. Men da hændte der noget uventet. De tre saarede Tyskere bønfaldt deres Kammerater om at skaane os, idet de fremhævede, hvor venligt de var blevet behandlede af den engelske Læge.

En Husar.

I Dødsangst.

Jeg var omtrent den sidste, der blev saaret, men det var ogsaa forsvarligt. Jeg fik en eksploderende Kugle ind bag Knæet; den blæste Knæet og Laaret væk. Jeg laa der i Skoven en Tid lang uden andet Selskab end Tyskerne, der paa ingen Maade var uvenlige mod mig; de gav mig Vand og Vin at drikke og to af deres Røde-Kors-Hjælpere anlagde en midlertidig Forbinding, indtil Ambulancen kunde naa os, omtrent to Timer senere. Ja, Far, har jeg nogensinde bedt, saa var det dengang. Jeg var i Dødsangst hele Tiden. Endelig kom Ambulancen og bragte mig (som Fange naturligvis) tilbage til et romersk-katolsk Kapel, der var indrettet til Lazaret, og der laa jeg, indtil jeg blev bragt til et Slot, hvor to tyske Læger amputerede mit Ben. De gjorde, hvad de kunde for mig, men paa en uskaansom Maade. Jeg opholdt mig dér omtrent ti Dage og fik næsten ingen Mad andet end tørt Brød og sort Kaffe. Vore egne Tropper befriede os og tog alle de Tyskere, der var der, til Fange.

Sergeant O'Dwyer af den irske Garde.

Her kommer den sidste.

Det er pudsigt at høre nogle Soldater, naar de kommer ned langs Linien, og det er bleven en

staaende Spøg at sige: „Her kommer den sidste af det eller det Regiment," thi de paastaar uvægerligt allesammen, at de er den sidste — og at alle de andre er tilintetgjorte. Utvivlsomt er der nogle Bataillioner, der er blevet slemt medtaget.

Menig DICKENSON af Sanitetskorpset.

Efter Slaget.

Vi, hvis Arbejde først begynder, naar Slaget er forbi, har lært Ting at kende, der trodser al Beskrivelse. Allerede det, at vente hele Dagen i mer eller mindre beskyttede Stillinger er slemt nok; Geværildens Raslen og Kanonernes Døn tillader os ikke at tænke paa andet end de stakkels Fyre, der bliver ramt. Slagets Larm bliver svagere; Natten falder paa; nu er Øjeblikket kommet for os til at tage fat paa vort Hverv. Med Acetylen-Lygter til at lyse for os gennemkrydser vi Slagmarken og samler de Saarede op. Og de Døde! Ak, hvor der er mange af dem. Vi finder dem stivnede i deres sidste Stilling, i deres sidste *élan*. Og saa Skrigene og Stønnene af de Saarede, der er spredt rundt om i Kornmarkerne og i de fugtige Enge! Jeg kender ikke noget mere forfærdeligt end det. Kuglerne gaar næsten altid tværs igennem; Saar i Bryst eller Underliv er næsten altid dødelige, men heldigvis er saadanne Saar forholdsvis sjældne. De tyske Granater gør mere Støj end Skade, og deres Splinter foraarsager i Almindelighed kun smaa Saar. Jeg maa tilføje, at Saarene efter vore Geværkugler er ligesaa dødelige som Tyskernes, medens vore

Granater er langt farligere end deres. De stakkels Djævle, der bliver truffet af dem, er til at beklage. Mange Tyskere lader sig tage til Fange; de ved, vi behandler dem humant.

En Ambulancebærer.

Uventet!

Ved Marne tilbragte vi to Dage med at grave en Mine ud mod de tyske Linier, og netop, da vi var ved Slutningen af vort Arbejde, hørte vi Hakker, der arbejdede saa hurtigt og kraftigt som man kunde forlange det, og med et gav Lervæggen foran os efter og afdækkede en Gruppe Tyskere, der var i Færd med det samme som vi. Du har aldrig set Mage til Forundring. „Tænk, skal vi træffe Jer," stod der skrevet paa deres Ansigter, og de naaede ikke at komme sig af deres Overraskelse, inden vi styrtede løs paa dem. Vi havde en temmelig skarp Dyst dernede, men vi fik Overtaget, skønt fire af vore blev dræbt. En tysk Djævel blev stoppet ligesom han var i Færd med at stikke en Lunte til og sprænge os alle i Luften.

Sapør P. GILHOOLY af Ingeniørerne.

I Kalkgruben.

Vi saa en mindre Deling Tyskere, og da vi ikke havde noget bedre at tage os for, fik vi Ordre til at fange dem. Der var tyve af dem, og de overgav sig alle undtagen en, der stak af og løb tilbage igennem vor Konvoj. To af os forfulgte ham, og Soldaterne paa Transportvognene skød efter ham, men var bange for at ramme os. Han trak os gen-

nem Landsbyen og drejede om gennem en Bagsmøge ind i noget, der saa ud som en Murmesters Arbejdsplads. Paa denne Plads var der en Kalkgrube, som ingen af os lagde Mærke til, fordi vi løb saa hurtigt. Det saa ud som om det var Sand. Han falder i, jeg følger efter og gaar samme Vej; det var umuligt at standse. Det gik os til Bæltestedet. Bæstet tager et Tag i mig, og vi begynder at brydes, vi synker dybere og dybere i med Kanonen og hele Munderingen. Min Kammerat raaber: „Hvorfor skyder du ham ikke?“ men jeg kunde ikke; Løbet var tilstoppet af Kalk. Men saa spyttede han mig i Ansigtet, og det afgjorde Sagen. Jeg gav ham et Slag med Kolben i Kasketten, og til Bunds gik han. Imidlertid havde min Kammerat tilkaldt Hjælp, og de fik fat i Planker, Stiger og alle Slags Ting. Tilsidst fik de mig op ved at lade mig stikke Hoved og Skulder gennem Stigen mellem Trinene. Du skulde have set mig, da de fik mig op — det var et kønt Syn. Da Kvinderne saa mig, trak de alt Tøjet af mig og heldte Spande af Vand over mig, saa jeg var ved at drukne. En af Kvinderne gav mig en gammel Nederdel, og i den maatte jeg vandre tilbage. Saa vidt jeg ved, ligger „Pølsetyskeren“ dernede endnu, da han ikke kom til Bevidsthed igen efter det Slag med Kolben.

En Infanterist.

Feltkok.

Jeg kunde tænke mig, du havde Lyst til at faa at vide, hvorledes vi bærer os ad med vor Kogen.

Paa Marchen havde vi en Kok for hver Halvdeling. Hver Aften eller naar vi ankom til vort Kvarter, blev der hentet Forsyninger. En Halvdeling paa fyrretyve Mand fik omtrent otte til tolv Pund Ost, ni til ti Pund Flæsk, et og et halvt til to Pund Te, to til tre Pund Sukker, og hvis der var Brød, omtrent seksten Brød paa omtrent to Pund Stykket, eller to Kasser Biscuits paa 56 Pund Stykket, fyrretyve Daaser konserveret Kød, eller otteogtyve Pund friskt Kød. Jeg kokkererede i tre Uger, og jeg kan forsikre dig, at det er ingen Spøg at være Kok for fyrretyve Mand, naar man ikke kender ret meget til den Slags Arbejde. Jeg vil give dig en Forestilling om, hvorledes Dagen gaar for en Kok. Reveillen blev som Regel blæst 3—4 om Morgenen. Jeg stod op en halv Time før og gjorde Ild paa. I Løbet af tyve Minutter kogte Vandet, og jeg satte Te og Sukker ind. Bagefter brugte Folkene selv Ilden til at stege ved. Saasnart Frokosten var overstaaet, fyldte jeg Gryderne igen og holdt dem parat til Middagen. Som Regel kom nogle af Kammeraterne ind og hjalp mig med at skrælle Kartofler og Gulerødder. Jeg skar Kødet i Stykker, eller, hvis der ikke var frisk Kød, aabnede jeg i Stedet for nogle Daaser med henkogt Kød. Det satte jeg saa over to eller tre Timer før Middag for at sikre mig, at det blev ordentlig kogt. Om Eftermiddagen fik vi vore Forsyninger. Jeg skulde skære dem ud, og det koster nogen Omtanke at skære et lille Stykke Bacon eller Ost ud til fyrretyve sultne Sjæle. Det gik imidlertid altid paa en eller anden

Maade. Teen var færdig fra Kl. fire til fem. Mælk fik vi, hvor den var at opdrive foruden Æg og Smør. Jeg var dødtræt af det efter tre Ugers Forløb og gav det fra mig. Det gaar anderledes til her i Batteriet, hvor jeg nu er. Korporalen faar Forsyningerne og deler dem ud. Vi faar i Almindelighed Bacon til Frokost. Vi steger den i vore Kasseroller og dypper Brødet i Fedtet; det glider godt ned.

Konstabel SOUTHERN af Feltartilleriet.

Ubudte Gæster.

En Nat — vi var ti sammen — blev vi overraskede ved at opdage Lys i en ubeboet Bondegaard, og endnu mere ved at høre Støj som fra et Drikkegilde gennem Vinduet. Vi kiggede ind og saa omtrent halvtredsindstyve Tyskere spredt over Rummet, drikkende, spisende, rygende og i det Hele taget forsøgende at se ud, som om de havde det rigtigt rart. En Vovehals af en Irlænder fandt paa, at vi skulde berede Tyskerne en lille Overraskelse, og vi var alle med paa det. Vi gjorde vort bedste for at se barske ud og gøre Indtryk af, at vi havde mindst en Brigade i Reserve og smækkede saa Døren op uden videre Ceremonier. Først skyndte vi os at bemægtige os Gangen, hvor de fleste af Tyskerne havde sat deres Geværer, og hvorfra vi havde Skud paa de fleste af dem i begge Værelser. De blev saa overraskede, at de kun gjorde ringe Modstand. Den eneste af dem, der forsøgte at kæmpe, var en stor Fyr, der havde god Grund til at frygte os, da han havde siddet

arresteret hos os som Spion og var flygtet Dagen før. Han rev en Revolver op, og nogle af hans Kammerater trak deres Sværd, men vi skød paa dem, og saa rakte de Hænderne i Vejret, efter at den lille Rad havde sendt mig en Revolverkugle gennem Armen. Vi bandt dem solidt, samlede den Tobak og Mad, de havde levnet, og marcherede afsted med dem til Lejren. Der var en nydelig Udspørgen, da vi kom tilbage, thi Lyden af vore Skud havde allarmeret hele Lejren, og vi maatte afgive Beretning om, hvad vi havde foretaget os. Jeg tror, de havde mest Lyst til at lade os slippe saa let som muligt paa Grund af de Fanger, vi bragte, særlig Spionen; men vi havde ikke noget at gøre udenfor Barrakkerne den Nat, og vi vil formodentlig faa en officiel „Næse".

Menig F. Lewis af Staffordshire-Regimentet.

Kilten.

De fleste Højlændere bliver saaret i Benene. Det er paa Grund af deres tærnede Skørt og Strømper, der er mere synlige paa Afstand end nogen anden Del af deres Dragt. De blottede Lægge stikker ogsaa mere af i Solskin.

Menig P. Barry.

Vore Officerer.

Vore Officerer tager ikke alt det bedste for sig selv som de tyske Bæster. Forleden Nat, da det var vaadt og koldt — og koldt, saa det forslog — tørnede tre af vore Officerer ud af et stort hygge-

ligt Soveværelse i en Bondegaard, for at give Plads for fire af vore Soldater, der var medtagne af Kulde og Træthed. Menig WATTS af Cheshire-Regimentet.

Sakramentet.

Jeg er taknemmelig for i Dag til Morgen at have faaet Alterens Sakramente, første Gang efter at jeg er kommet herned, og jeg fik det under meget usædvanlige Forhold. Det var i et stort Hus, der var blevet indrettet til Hospital, og vi var i en mørk Kælder, i hvilken der laa adskillige Vinfade. Vi knælede paa blodbestænkte Madrasser og vi kunde høre Granater eksplodere ovenover. Vi kunde ogsaa høre de Saaredes Stønnen, baade de tyske og de engelske, der laa i Bygningen, men ikke desto mindre var den hellige Handling smuk og opløftende, selv under Forhold som disse.

Oversergeant ELLIOTT af Dronningens Regiment, Vest Surrey.

Jægere.

Du vil kunne se flere af os med Kasseroller, Stegepander og alle Slags Gryder, som vi kan koge lidt i. Vi omspændte en Dag i en Kamp en stor Kornmark, og da vi havde afskudt et Par Salver krydsede en Hare og en Kanin min Vej; jeg fik dem begge. Min Kammerat fik en fed lille Agerhøne, og det næste, der vi fik Ram paa, var en Høne, saa da Dagen var forbi, havde vi et godt Maaltid. Vi pillede det hele og puttede det sammen i en Gryde. Menig OLIVER af andet Worcesterregiment.

Blandt Flamlændere.

Befolkningen her paa Egnen taler Flamsk; det er en løjerlig Blanding af Engelsk, Fransk og Tysk. De giver os sommetider nyttige Meddelelser. Det er en smuk, sund Race, og de slider som Negre for os. Vor Værtinde var oppe hele Natten for at skaffe Mad til Soldaterne efterhaanden som de kom. I Gaar mødte jeg en storartet gammel Mand, der fortalte mig om sin Søn og viste mig hans Fotografi; han havde faaet et Postkort fra sin Søn, uden Dato paa, blot med Ordene: „Alt vel", og den gamle Mand fortalte mig, at han havde begravet det i sin Have af Frygt for, at Tyskerne skulde komme og tage det fra ham. Det gav mig en Forestilling om, hvorledes Folk hjemme føler, der har Slægtninge ved Fronten.

Ordonnansrytter GABAIN af 1ste Kavalleribrigade.

En fanatisk Musikprofessor.

De Tyskere, vi fanger, er nu en hel Del venligere end de var tidligere. Jeg tror, at de er ved at opdage, at vi ikke er saa slemme, som vi er blevet afmalede, og desuden er mange lede og kede af Historien. Alle Samfundslag er repræsenteret blandt de menige Fanger, og en af de stejleste Kammerater, jeg har haft med at gøre, var Professor i Musik ved et Universitet. Han var ganske ung, trods sin Stilling, og kæmpede som en Løve. Han viste sit Had mod os paa alle mulige Maader. Han havde levet en Tid i London og forstod vort Sprog godt.

Sergeant P. WHELAN.

Motorbedrifter.

Chauffeurerne og Motorvognskuskene har udført nogle storartede Bedrifter. Det vilde faa Jer Londonkuske til at maabe, hvis I saa, hvad de indlader sig paa. En af dem sagde til mig, at Krigen vil foraarsage en Revolution paa Motorkørselens Omraade, da man indtil nu ikke har anet, hvad en tung Motorlastvogn kan præstere paa en makadamiseret Vej. De bevæger sig ganske simpelt overalt, hvor der er Plads nok for dem og mere end en Gang har de angrebet Patruiller, der prøvede at standse dem, og er kommet godt fra det. En Kusk f. Eks. kørte, da han saa, at Vejen var spærret, bus paa et Trægitter og et Gærde af Græstørv, og kom paa den Maade af Vejen for en Lastvogn, som Tyskerne sendte imod med fuld Fart for at smadre ham. Den, der blev smadret, var den tyske Lastvogn. Motorcyklerne udretter ogsaa Vidundere, de farer afsted som Djævle og bliver sjældent ramt.

Menig WATTS af Cheshire Regimentet.

Bekymring.

Forrige Uge fik jeg ikke Søvn i Øjnene fire Dage og tre Nætter i Træk, undtagen en Timestid i Sadlen eller et Hvil ved Vejkanten, men nu har vi holdt Rast de to sidste Dage, og det kunde vi nok trænge til. Du ser ikke rigtig rask ud paa Fotografiet, og det gør mig mere bekymret end hele Regimenter af Tyskere.

En Musiker ved et Lansenerregiment.

Indierne.

Alle herude er vildt begejstrede for Indierne, og deres Holdning i Kamp er vidunderlig. En Dag var vi i Nærheden af dem, da deres Infanteri fik Ilddaaben. Jeg har aldrig set Mænd mere fornøjede end dem, da de fik Befaling til at angribe. De gik frem med et Sæt som et Fodboldhold, naar det gaar løs paa Modstanderne, eller som et Selskab af Soldebrødre, naar de skal naa sidste Tog. De kom ind paa Livet af Tyskerne i det halve af den sædvanlige Tid, og de Glædeshyl, vi hørte, fortalte os, at de følte, at de gav Tyskerne fuld Betaling for, hvad de selv havde faaet, medens de laa og ventede paa Ordrer. Da de kom tilbage fra dette Angreb, saa de ud til at være meget velfornøjede med sig selv, og de havde Grund til at være det. De er stolte af at være bleven valgte til at kæmpe sammen med os og er voldsomt ivrige for at gøre et godt Indtryk. De har ogsaa gjort det, derom er der ingen Tvivl. Jeg iagttog dem en Dag, de var udsat for Granatbeskydning, og jeg var forbavset over deres Koldblodighed. „Kulkasserne" blev hældt ud rundt omkring dem, men de syntes ikke at skænke det den ringeste Opmærksomhed, og hvis en af dem blev ramt, fortsatte hans Kammerater ganske som om intet var hændet. Saar lægger de knap Mærke til, og jeg har set Tilfælde, hvor de har kæmpet i Dagevis med Saar, der for en hvilkensomhelst ellers vilde have været gyldig Grund til at trække sig ud af Kampen. En saa jeg forbinde sig selv i Ildlinien. En Dag talte jeg til en af dem om

det; han smilede og svarede, at „Vi maa vise os lige saa tapre som Englænderne.“ De er forbavsede over den Koldblodighed, vore Folk udviser, naar de er i Kamp, og det er morsomt at høre dem prøve paa at lære vore Soldaterviser. De blev meget begejstrede for „Cameronhøjlændernes March“, som de hørte en Nat. De har ingen høj Mening om Tyskernes Kampdygtighed og lytter i høj Grad interesserede til, naar vi fortæller dem om de Rædselsgerninger, de har øvet mod den franske og belgiske Befolkning. Vi er alle imponerede af Indierne; det er raske Fyre.

En Sergeant i Kongens skotske Grænseregiment.

En moderne Dickens?

ARNOLD BENNETT

En Himmelhund

Oversat af DAVID GRÜNBAUM

3 Kr. 50 Øre.

Kai Friis-Møller skriver i „Politiken“:

Man bliver *glædelig overrasket*, naar man en skønne Dag i en Bogpakke fra Gyldendal finder en Bog som den foreliggende.

Arnold Bennett er uomtvisteligt en af de mest fremragende moderne engelske Romandigtere — rig paa Menneskekundskab og i Stand til at aagre med den, takket være sin sjældne Evne til suggestiv Karakterisering af saavel Personer som Milieu — varmt medfølende, med ganske usentimental, lige ægte og sikker i sin Patos og i *sin sprudlende Humor.*

I „En Himmelhund“ lader han en ung, snarraadig Bursley-Knægt ved Hjælp af utallige muntre Kneb og Kup arbejde sig op fra Sagførerkontorist til Matador og *alderman* i sin Hjemby, hvis Indvaanere af alle Klasser Læseren undervejs lærer at kende. De bliver som gamle Bekendte næsten i samme Nu, man præsenteres for dem, saa udtømmende formaar Bennett at særtegne hver enkelt i, faa og faste Streger, ved blot at gengive en Ynglingsgestus eller citere et Valgsprog — som Heltens eget, hver Gang han skal vove sig i Kast med en af Byens Stormænd i et eller andet uhørt Ærinde: „Han kan da ikke æde mig!“ — eller hans gamle rystende Moders staaende Udbrud, naar han overrasker hende med et eller andet genialt Paahit: *Bless us!*

Der er en Bog, som ingen Læser vil lægge fra sig, førend han har vendt det sidste Blad. Og naar han slipper den, vil han føle sig ikke blot oplivet, men beriget.

Man maa haabe, at „En Himmelhund“ vil føre adskillige andre Oversættelser af samme Forfatters Romaner efter sig.

„Ekstrabladet“ skriver:

Det er gnistrende morsomt, fra første til sidste Linje en let, munter inciterende Underholdning, man bliver i godt Humør af denne Kolossal-Humoreske.

Provinskorrespondance:

„En Himmelhund“ er *en ualmindelig fornøjelig Bog* fra først til sidst. Naar man er kommen igennem den og betragter det brillante, smilende, frække og uimodstaaelige Ansigt, der pryder Omslaget, siger man til sig selv, at den Himmelhund har Skæbnen for en Gangs Skyld været retfærdig imod. Han har naaet akkurat det her i Livet, han fortjener — og maaske lidt til.

KJØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

JAKOB BADEN